NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
L. A. GEELHOED
prednesené 12. septembra 2006 [1]

Obsah

I — Úvod ..... I - 840

II — Rozhodnutie ..... I - 840

III — Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok ..... I - 842

IV — Konanie pred Súdnym dvorom ..... I - 842

V — Dôvody odvolateľky a tvrdenia účastníkov konania ..... I - 843

A — Prvý odvolací dôvod: protiprávnosť otázok položených Komisiou v priebehu šetrenia ..... I - 843

1. Súvislosti a úvahy Súdu prvého stupňa ..... I - 843

2. Výhrady odvolateľky ..... I - 845

3. Odpoveď Komisie ..... I - 845

4. Posúdenie ..... I - 846

B — Druhý odvolací dôvod: porušenie a nesprávne uplatňovanie práva Spoločenstva a porušenie práva na obhajobu tým, že dokument „Rozdeľujúci kľúč" bol vyhlásený za prípustný a použitý ako dôkaz ..... I - 847

1. Súvislosti a úvahy Súdu prvého stupňa ..... I - 847

2. Výhrady odvolateľky ..... I - 848

3. Tvrdenia Komisie ..... I - 850

4. Posúdenie ..... I - 852

1 — Jazyk prednesu: holandčina.

C — Tretí odvolací dôvod: porušenie článku 81 ES tým, že do rozhodnutia boli začlenené dôvody, ktoré nesúvisia s výhradami oznámenými odvolateľke ..... I - 854

1. Súvislosti a úvahy Súdu prvého stupňa ..... I - 854

2. Výhrady odvolateľky ..... I - 855

3. Tvrdenia Komisie ..... I - 855

4. Posúdenie ..... I - 855

D — Štvrtý odvolací dôvod: nesprávne právne posúdenie, nesprávne posúdenie skutkového stavu a nedostatok odôvodnenia, pokiaľ ide o porušenie uvedené v článku 1 rozhodnutia ..... I - 856

— Piaty odvolací dôvod: porušenie práva, nesprávne posúdenie dôkazov a nedostatok odôvodnenia, pokiaľ ide o účinky porušenia na obchod medzi členskými štátmi ..... I - 856

1. Súvislosti a úvahy Súdu prvého stupňa ..... I - 856

2. Výhrady odvolateľky ..... I - 859

3. Tvrdenia Komisie ..... I - 862

4. Posúdenie ..... I - 863

E — Šiesty, siedmy a ôsmy odvolací dôvod ..... I - 869

— Prekročenie právomoci, nesprávne právne posúdenie a nesprávne posúdenie skutkového stavu, pokiaľ ide o porušenie uvedené v článku 2 rozhodnutia ..... I - 869

— Prekročenie právomoci, nesprávne právne posúdenie a nesprávne posúdenie skutkového stavu, pokiaľ ide o účinky porušenia uvedeného v článku 2 rozhodnutia ..... I - 869

— Nesprávne právne posúdenie a nesprávne posúdenie skutkového stavu, pokiaľ ide o doložky zmluvy o zásobovaní medzi Dalmine a British Steel I - 869

1. Súvislosti a úvahy Súdu prvého stupňa ..... I - 869

2. Výhrady odvolateľky ..... I - 874

3. Tvrdenia Komisie ..... I - 877

4. Posúdenie ..... I - 879

F — Deviaty a desiaty odvolací dôvod ..... I - 887

— Porušenie článku 81 ES a nedostatok odôvodnenia pri posúdení, či Komisia dodržala článok 15 nariadenia č. 17 a usmernenia k metóde stanovovania pokút, pokiaľ ide o posúdenie závažnosti porušenia vytýkaného Dalmine I - 887

— Porušenie článku 81 ES a nedostatok odôvodnenia pri posúdení, či Komisia dodržala článok 15 nariadenia č. 17 a usmernenia k metóde stanovovania pokút, pokiaľ ide o posúdenie doby trvania porušenia a poľahčujúcich okolností ..... I - 887

1. Výhrady odvolateľky ..... I - 887

2. Tvrdenia Komisie ..... I - 890

3. Posúdenie ..... I - 893

VI — Trovy ..... I - 900

VII — Návrh ..... I - 900

I — Úvod

1. Predmetom tejto veci je odvolanie podané Dalmine SpA (ďalej len „Dalmine“) proti rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 8. júla 2004, Dalmine/Komisia (T-50/00) [2].

2. V napadnutom rozsudku Súd prvého stupňa znížil pokutu, ktorá bola uložená odvolateľke rozhodnutím Komisie 2003/382/ES z 8. decembra 1999 vzťahujúcim sa na konanie o uplatnení článku 81 Zmluvy ES (vec IV/E-1/35.860-B — Bezšvíkové oceľové rúrky) [3] (ďalej len „rozhodnutie“), a v zostávajúcej časti návrh na zrušenie tohto rozhodnutia zamietol.

II — Rozhodnutie

3. Pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré sú základom rozhodnutia, odkazujem na moje

2 — Zb. s. II-2395, ďalej len „napadnutý rozsudok“.

3 — Ú. v. EÚ L 140, 2003, s. 1.

návrhy z tohto dňa v spojených veciach Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel/Komisia (C-403/04 P a C-405/04 P, body 3 až 12).

4. Pre potreby tohto odvolania je výrok rozhodnutia formulovaný takto:

„Článok 1

1. ... Dalmine SpA... porušili ustanovenia článku 81 ods. 1 Zmluvy ES tým, že boli stranami dohody, ktorá okrem iného stanovila vzájomné rešpektovanie ich domácich trhov týkajúcich sa bezšvíkových závitových rúr OCTG štandard a *produktovodov projekt* bez zvarov.

2. Porušenie trvalo v prípade... Dalmine od roku 1990 do roku 1995...

Článok 2

1. ... Dalmine SpA porušili ustanovenia článku 81 ods. 1 Zmluvy ES tým, že v rámci porušenia predpisov uvedeného v článku 1 uzatvorili zmluvy, v dôsledku ktorých si rozdelili dodávky hladkých rúr OCTG British Steel Limited (Vallourec SA od roku 1994).

2. ... Porušenie trvalo v prípade Dalmine SpA od 4. decembra 1991 do 30. marca 1999.

...

Článok 4

Podnikom uvedeným v článku 1 boli z dôvodu porušenia predpisov uvedených v tom istom článku uložené nasledujúce pokuty:

4.	Dalmine SpA	10 800 000 Eur.

...“

III — Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

5. Siedmimi žalobami, podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa medzi 28. februárom a 3. aprílom 2000, podalo sedem z ôsmich podnikov, ktorým boli uložené sankcie, vrátane Dalmine, žalobu proti tomuto rozhodnutiu.

6. Dalmine navrhla zrušenie rozhodnutia v celom rozsahu alebo čiastočné zrušenie rozhodnutia, subsidiárne zrušenie uloženej pokuty alebo zníženie jej výšky a zaviazanie Komisie na náhradu trov konania.

7. V napadnutom rozsudku Súd prvého stupňa:

— zrušil článok 1 ods. 2 rozhodnutia v rozsahu, v akom potvrdzoval existenciu porušenia vytýkaného Dalmine pred 1. januárom 1991,

— stanovil výšku pokuty uloženej Dalmine na 10 080 000 eur,

— v zostávajúcej časti žalobu zamietol,

— zaviazal každého účastníka konania na náhradu svojich vlastných trov konania.

IV — Konanie pred Súdnym dvorom

8. Vo svojom odvolaní Dalmine navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu alebo čiastočne,

— zrušil rozhodnutie,

— subsidiárne zrušil alebo znížil pokutu stanovenú v článku 4 rozhodnutia,

— ďalej subsidiárne vrátil vec Súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie tohto súdu na základe rozhodnutia Súdneho dvora,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania, ktoré vznikli na Súde prvého stupňa.

9. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie v celom rozsahu ako čiastočne neprípustné a v každom prípade ako nedôvodné a zaviazal odvolateľku na náhradu trov konania.

V — Dôvody odvolateľky a tvrdenia účastníkov konania

10. Odvolateľka uvádza desať odvolacích dôvodov proti napadnutému rozsudku, ktoré možno zaradiť do štyroch skupín:

— dva odvolacie dôvody sa týkajú procesných vád,

— tri odvolacie dôvody sa vzťahujú na vady v určení porušenia uvedeného v článku 1 rozhodnutia,

— tri odvolacie dôvody sa týkajú vád v určení porušenia uvedeného v článku 2 rozhodnutia,

— nakoniec dva odvolacie dôvody sa týkajú výšky pokuty.

11. Prvé tri odvolacie dôvody sú viac-menej samostatné. Štvrtý a piaty odvolací dôvod, šiesty, siedmy a ôsmy odvolací dôvod a deviaty a desiaty odvolací dôvod spolu úzko súvisia. Ďalej preskúmam rozličné takto zaradené odvolacie dôvody.

A — *Prvý odvolací dôvod: protiprávnosť otázok položených Komisiou v priebehu šetrenia*

1. Súvislosti a úvahy Súdu prvého stupňa

12. Dňa 13. februára a 22. apríla 1997 Komisia požiadala odvolateľku o informácie týkajúce sa najmä údajnej účasti Dalmine na nekalých postupoch, osobitne dohodách o rešpektovaní vnútroštátnych trhov a o cenách. Dalmine neodpovedala na túto žiadosť úplne.

13. Dňa 12. júna 1997 Komisia opäť požiadala Dalmine o poskytnutie požadovaných informácií. Keďže sa domnievala, že odpovede Dalmine ešte stále neboli úplné, vyzvala ju rozhodnutím zo 6. októbra 1997 [4], pod hrozbou pokuty, aby poskytla požadované informácie v lehote 30 dní. Dalmine podala proti tomuto rozhodnutiu odvolanie pred Súdom prvého stupňa. Táto žaloba bola vyhlásená za neprípustnú. [5]

14. Na prvom stupni Dalmine opäť poprela platnosť už citovaného rozhodnutia a uviedla, že ju nútilo k vlastnému obvineniu, čo jej spôsobilo škodu.

15. Vo svojom posúdení predmetného odvolacieho dôvodu Súd prvého stupňa najprv potvrdil, s odvolaním sa na judikatúru rozsudkov Orkem/Komisia [6] a Mannesmannröhren-Werke/Komisia [7], že podniku, ktorému je určené rozhodnutie o žiadosti o informácie v zmysle článku 11 ods. 5 nariadenia č. 17 [8], sa priznáva právo mlčať, pokiaľ je povinný, pod hrozbou pokuty, poskytnúť odpovede, ktoré by ho viedli k priznaniu existencie porušenia (bod 45 napadnutého rozsudku).

16. Súd prvého stupňa najskôr pripomenul, že podľa ustálenej judikatúry [9] nie sú podniky viazané povinnosťou poskytnúť odpovede po doručení jednoduchej žiadosti o informácie na základe článku 11 ods. 5 nariadenia č. 17. Preto nemôžu tvrdiť, že ich právo neprispieť k vlastnému obvineniu bolo porušené, ak na takúto žiadosť dobrovoľne odpovedali (bod 46 napadnutého rozsudku).

17. Bez skúmania otázky možnej prípustnosti predmetného odvolacieho dôvodu sa Súd prvého stupňa obmedzil na to, že podotkol, že rozhodnutie nemôže byť z tohto hľadiska postihnuté protiprávnosťou, pokiaľ otázky, ktoré tvoria predmet rozhodnutia zo 6. októbra 1997, viedli Dalmine k priznaniu existencie porušení potvrdených v napadnutom rozhodnutí. Takže ak Komisia vo svojej prvej žiadosti z 22. apríla 1997 položila dlhý rad otázok, jedine otázky určené Komisiou spoločnosti Dalmine v rozhodnutí zo 6. októbra 1997 sa týkali predloženia dokumentov a informácií čisto

4 — K(1997) 3036, IV 35.860, neuverejnené.

5 — Uznesenie Súdu prvého stupňa z 24. júna 1998, Dalmine/Komisia (T-596/97, Zb. s. II-2383).

6 — Rozsudok z 18. októbra 1989, 374/87, Zb. s. 3283, bod 35.

7 — Rozsudok z 20. februára 2001, T-112/98, Zb. s. II-729, bod 67.

8 — Nariadenie Rady zo 6. februára 1962, Prvé nariadenie implementujúce články 81 a 82 zmluvy (Ú. v. ES 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3).

9 — Súd prvého stupňa tu odkazuje na svoj rozsudok z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, nazývaný „Cement", T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Zb. s. II-491, bod 734.

objektívnej povahy, a teda nemohli viesť túto spoločnosť k priznaniu existencie porušenia (bod 47 napadnutého rozsudku).

rozsudku Mannesmannröhren-Werke/Komisia. Skutkové okolnosti, ktoré predurčili rozhodnutie v tomto poslednom uvedenom rozsudku, sa tiež značne odlišujú od skutkových okolností, ktoré sú podkladom tejto veci.

2. Výhrady odvolateľky

18. Podľa odvolateľky Súd prvého stupňa nesprávne uplatnil právo a porušil právo na obhajobu, keď rozhodol, že otázky, ktoré Komisia položila v priebehu svojho šetrenia sú legálne. Jej právo nebyť nútený prispieť k vlastnému obvineniu bolo tiež porušené. Na podporu svojho tvrdenia odkazuje na prvú otázku písm. d), ktorá bola prevzatá do prílohy I rozhodnutia Komisie zo 6. októbra 1997. [10] Podľa jej názoru zodpovedaním tejto otázky by sa nepochybne sama obvinila.

19. Odvolateľka ďalej na pojednávaní upozornila, že tento odvolací dôvod nemožno skúmať mechanickým odkazom na existujúcu judikatúru, tak, ako ju Súd prvého stupňa zhrnul vo svojom už citovanom

3. Odpoveď Komisie

20. Komisia upozorňuje na skutočnosť, že predpoklad, na ktorom sú založené úvahy odvolateľky, je mylný. Otázka, na ktorú Dalmine odkazuje, bola skutočne prevzatá do bodu 1 písm. d) prílohy I rozhodnutia zo 6. októbra 1997., Ako však vyplýva z článku 1 výroku rozhodnutia, odvolateľka nebola povinná na ňu odpovedať. [11]

21. Keďže Dalmine nebola povinná odpovedať na túto otázku, Súd prvého stupňa správne skonštatoval, že nemôže ísť o porušenie práva na obhajobu zo strany žalovanej.

22. Komisia ešte dodáva, že Dalmine nikdy neodpovedala na uvedenú prvú otázku písm. d).

10 — Táto prvá otázka písm. d) je formulovaná takto: „Vo vzťahu k schôdzam, pre ktoré nemôžete nájsť dokumenty, ktoré sa na ne vzťahujú, uveďte prosím účel týchto schôdzí, prijaté rozhodnutia, druh dokumentov prijatých pred alebo po týchto schôdzach, (‚sharing keys') prediskutované alebo stanovené rozdelenie trhov geografickými zónami a ich doba platnosti (Target Price-TP, Winning Price-WP, Proposal Price-PP, Rock Bottom Price-RBP)".

11 — Výrok rozhodnutia uvádzal: „Článok 1. Dalmine je povinná poskytnúť informácie požadované v otázkach č. 1 písm. b), č. 3 písm. b), č. 8, ktoré sú uvedené v prílohe I tohto rozhodnutia, v lehote tridsať dní od doručenia tejto žiadosti".

4. Posúdenie

23. Právo fyzickej alebo právnickej osoby, ktorá je predmetom šetrenia týkajúceho sa možného porušenia porušujúceho pravidlá Zmluvy ES o hospodárskej súťaži, nebyť nútený prispieť k vlastnému obvineniu je súčasťou zásady riadneho priebehu konania, pri ktorom musí byť rešpektované právo na obhajobu.

24. Táto zásada bola výslovne uznaná Súdnym dvorom a Súdom prvého stupňa v ich judikatúre uvedenej vyššie.

25. Ťažiskom tejto zásady riadneho priebehu konania je skutočnosť, že nikoho nemožno *nútiť*,[12] aby prispel k vlastnému obvineniu. Ak chýba donútenie, účastník konania, proti ktorému sa vedie šetrenie, môže sám rozhodnúť, či a ako bude odpovedať na otázky, ktoré sú mu kladené.

26. Pri tomto rozhodnutí sa môže nechať viesť rozličnými úvahami, ako sú výhody a nevýhody spolupráce s Komisiou pre ďalší priebeh šetrenia, povaha indícií, ktoré sú proti nemu, a očakávania o úspechu alebo neúspechu šetrenia.

27. Ak táto sloboda uváženia chýba, pretože dotyčný má povinnosť odpovedať na otázky, ktoré sú mu položené, potom je práve obsah týchto otázok určujúci pre rozhodnutie, či bol zákaz donútenia prispieť k vlastnému obvineniu rešpektovaný.

28. Táto druhá etapa, ktorá by mohla v prejednávanej veci vyžadovať bližšie skúmanie obsahu prvej otázky písm. d) prílohy I rozhodnutia zo 6. októbra 1997, neprichádza v rámci posúdenia tohto prvého odvolacieho dôvodu absolútne do úvahy.

29. Článok 1 výroku tohto rozhodnutia totiž obsahuje vyčerpávajúci výpočet otázok, na ktoré musí Dalmine odpovedať. Prvá otázka písm. d) sa v ňom nenachádza.

30. Dalmine sa preto mohla slobodne rozhodnúť, či odpovie alebo neodpovie na túto otázku. Rozhodla sa pre prvé riešenie.

31. Z toho vyplýva, že odvolací dôvod je nedôvodný: nešlo o donútenie a Dalmine neposkytla odpoveď, ktorá by sa mohla považovať za vlastné obvinenie.

12 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

32. Ak, ako odvolateľka naznačila na pojednávaní, má odvolací dôvod širší rozsah a jeho dôsledkom by bolo, že zákaz klásť otázky vedúce k vlastnému obvineniu, musí tiež zahŕňať otázky, na ktoré dotyčný nemusí odpovedať, viedlo by to *in extremis* k absurdnému výsledku, že by vyšetrujúci orgán už nemohol žiadať od dotyčného dobrovoľné priznanie, aj keby boli ďalšie dôkazy absolútne nespochybnené.

33. Taký extenzívny výklad odvolacieho dôvodu — za predpokladu, že by bol možný, pretože tvrdenia odvolateľky k tejto otázke na pojednávaní neboli jasné, ani presné — preto nezvyšuje možnosť považovať ho za dôvodný.

B — *Druhý odvolací dôvod: porušenie a nesprávne uplatňovanie práva Spoločenstva a porušenie práva na obhajobu tým, že dokument „Rozdeľujúci kľúč" bol vyhlásený za prípustný a použitý ako dôkaz*

1. Súvislosti a úvahy Súdu prvého stupňa

34. Odvolateľka na prvom stupni uvádzala, že dokument „Rozdeľujúci kľúč" bol neprípustný ako dôkaz porušení uvedených v článkoch 1 a 2 rozhodnutia z dôvodu, že Komisia nezverejnila totožnosť autora tohto dokumentu ani jeho pôvod. Bez týchto informácií by existovali pochybnosti o pravosti a dôkaznej sile tohto dôkazu (bod 67 napadnutého rozsudku).

35. V napadnutom rozsudku Súd prvého stupňa, dovolávajúc sa zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá podľa ustálenej judikatúry platí v práve Spoločenstva, [13] z nej vyvodil, že ak môžu byť tvrdenia Dalmine relevantné pre posúdenie vierohodnosti a tiež dôkaznej sily dokumentu „Rozdeľujúci kľúč", nemožno tento dokument považovať za neprípustný dôkaz (body 72 a 73 napadnutého rozsudku).

36. Na prvom stupni odvolateľka ďalej vytýkala, že boli použité zápisnice z výsluchu bývalých členov predstavenstva, spísané v rámci trestného konania, ktoré nesúviselo s predmetným šetrením Komisie. Tieto zápisnice nie sú prípustné ako dôkaz.

13 — Súd prvého stupňa tu cituje návrhy sudcu Vesterdorfa, vo funkcii generálneho advokáta vo veci Rhône-Poulenc/Komisia (rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. októbra 1991, T-1/89, Zb. s. II-867), ako aj rozsudky z 23. marca 2000, Met-Trans a Sagpol (C-310/98 a C-406/98, Zb. s. I-1797, bod 29), a zo 7. novembra 2002, Vela a Tecnagrind/Komisia (T-141/99, T-142/99, T-150/99 a T-151/99, Zb. s. II-4547, bod 223).

Svoje tvrdenie podoprela odkazom na rozsudok „Španielske banky“ [14], ktorý možno uplatňovať na základe analógie v tejto veci (body 76 a 77 napadnutého rozsudku).

37. Súd prvého stupňa vyvracia odkaz na rozsudok Španielske banky konštatovaním, že tento rozsudok sa vzťahuje na používanie informácií, získaných Komisiou podľa článku 11 nariadenia č. 17, vnútroštátnymi orgánmi. Táto situácia je upravená článkom 20 nariadenia č. 17. Preto otázka postúpenia predmetných informácií Komisiou vnútroštátnym orgánom a otázka ich používania ako dôkazov poslednými menovanými podliehajú právu Spoločenstva (body 84 a 85 napadnutého rozsudku).

38. Naopak, otázka zákonnosti postúpenia informácií získaných podľa vnútroštátneho trestného práva príslušnými vnútroštátnymi orgánmi Komisii v zásade podlieha vnútroštátnemu právu, ktoré upravuje vedenie predmetných šetrení. Táto otázka musí byť preto skúmaná vnútroštátnym sudcom. [15]

Z tvrdení Dalmine nevyplýva, že sa s otázkou zákonnosti používania predmetných zápisníc na úrovni Spoločenstva obrátila na príslušný taliansky súd a nepredložila dôkazy, ktoré môžu preukázať, že toto používanie bolo v rozpore s príslušným talianskym právom (body 86 a 87 napadnutého rozsudku).

39. Súd prvého stupňa zakončuje svoje úvahy konštatovaním, že tvrdenia Dalmine sa týkajú len dôkaznej hodnoty predmetných zápisníc, nie ich prípustnosti v tomto konaní (bod 90 napadnutého rozsudku).

2. Výhrady odvolateľky

40. Výhrady odvolateľky sú namierené proti skutočnosti, že dokument „Rozdeľujúci kľúč“ a zápisnice z výsluchov bývalých členov predstavenstva Dalmine boli vyhlásené za prípustné ako dôkazy.

41. Na podporu prvej výhrady odvolateľka uvádza, že dokument „Rozdeľujúci kľúč“ je anonymný v dvoch ohľadoch: totožnosť toho,

14 — Rozsudok zo 16. júla 1992, Asociación Española de Banca Privada a i., nazývaný „Španielske banky“, C-67/91, Zb. s. I-4795, bod 35 a nasl.

15 — Súd prvého stupňa ďalej uvádza, že v rámci žaloby podanej na základe článku 230 ES súd Spoločenstva nie je oprávnený preskúmavať zákonnosť aktu prijatého vnútroštátnym orgánom vo vzťahu k vnútroštátnemu právu. V tomto ohľade odkazuje na základe analógie, okrem iného, na rozsudok z 3. decembra 1992, Oleificio Borelli/Komisia, C-97/91, Zb. s. I-6313, bod 9.

kto postúpil tento dokument Komisii, nebola zverejnená a autor tohto dokumentu a okolnosti, v ktorých bol vypracovaný, nie sú ďalej známe.

42. Dovolávajúc sa judikatúry vo veciach Tordeur a i. [16], Vela a Tecnagrind/Komisia a Met-Trans a Sagpol [17], odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa mal vyhlásiť tento dokument za neprípustný.

43. Odvolateľka ďalej zdôrazňuje, že aby mohol byť dokument vyhlásený za prípustný ako dôkazný prostriedok, bolo by v každom prípade potrebné preskúmať jeho relevanciu a vierohodnosť. Aj v tomto prípade by takýto dokument mohol viesť nanajvýš k začatiu šetrenia, ale nemohol by byť používaný ako dôkaz porušenia, ktoré je v rozpore s pravidlami Zmluvy o hospodárskej súťaži.

44. Dalmine v tomto ohľade zdôrazňuje, že napadnutý rozsudok je protirečivý v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa na jednej strane tvrdí, že tvrdenia Dalmine môžu byť relevantné na posúdenie vierohodnosti dokumentu, ale na druhej strane zabúda vykonať takéto posúdenie vo veci samej.

16 — Rozsudok z 3. októbra 1985, 232/84, Zb. s. 3223.

17 — Už citovaný v poznámke pod čiarou 13.

45. Nakoniec Súd prvého stupňa bol povinný preskúmať, či pre Komisiu skutočne existovali záväzné dôvody, aby neprezradila totožnosť svojho informátora.

46. Pokiaľ ide o druhú výhradu, odvolateľka v prvom rade upozorňuje, že Komisia ju mala, len čo to bolo možné, informovať o vlastníctve predmetných zápisníc. Takéto opomenutie predstavuje porušenie zásady spravodlivého súdneho konania, tak ako je zakotvená v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „EDĽP“) a bola rozvinutá Európskym súdom pre ľudské práva.

47. Odvolateľka v druhom rade uvádza, že Súd prvého stupňa sa určite vyjadril k otázke, či sa zápisnice dostali do vlastníctva Komisie v súlade s právom, ale neodpovedal na ústrednú otázku, či môžu byť takéto dokumenty používané Komisiou v rámci jej vlastného šetrenia. Domnieva sa, že Komisia môže tieto dokumenty používať len ako

indície, nie však ako dôkazy existencie porušenia, ktorého sa mala dopustiť. [18] Ďalej v tomto ohľade zdôrazňuje, že predmetné dokumenty boli len dočasné a že ich vierohodnosť nebola ešte skonštatovaná v rámci trestného konania, na ktorého účely boli vypracované.

v procesnom práve členských štátov, nemôžu byť vyhlásené za prípustné na úrovni Spoločenstva. Aj keby bolo toto tvrdenie správne, čo však nie je, „podobné konanie", ktoré prichádza do úvahy na účely posúdenia prípustnosti dôkazných prostriedkov v konaniach začatých Komisiou v oblasti hospodárskej súťaže, sa určite nemôže týkať výlučne trestného práva procesného jediného členského štátu, ale prinajmenšom trestného práva procesného a hmotného *rôznych* členských štátov.

3. Tvrdenia Komisie

48. Pokiaľ ide o prvú výhradu, Komisia popiera, že Súd prvého stupňa mal vyhlásiť dokument „Rozdeľujúci kľúč" za neprípustný. Toto tvrdenie odvolateľky nie je vôbec podložené judikatúrou, na ktorú odkazuje.

50. Na tvrdenie, podľa ktorého pred vyhlásením dokumentu „Rozdeľujúci kľúč" za prípustný a použiteľný mal Súd prvého stupňa prinajmenšom preskúmať tvrdenia odvolateľky týkajúce sa vierohodnosti, Komisia odpovedá, že odvolateľka vôbec nepredložila tieto tvrdenia v konaní na prvom stupni. Preto nemôže vytýkať Súdu prvého stupňa, že nepreskúmal vierohodnosť tohto dokumentu.

49. Z bodu 29 rozsudku Met-Trans a Sagpol nie je možné vyvodiť [19] žiadny argument v prospech tvrdenia, podľa ktorého dôkazné prostriedky, ktoré sú neprípustné

51. Komisia ďalej pre doplnenie v tejto súvislosti podotýka, že v oboch súčasných konaniach na prvom stupni bola vierohodnosť dokumentu „Rozdeľujúci kľúč" výslovne spochybnená. [20]

18 — V tomto ohľade odvolateľka odkazuje na základe analógie na rozsudok Španielske banky (už citovaný v poznámke pod čiarou 14). Z neho vyplýva zásada, podľa ktorej orgán, ktorý má údaje k dispozícii, nemôže tieto údaje používať na iné účely ako na tie, pre ktoré mu boli odovzdané. Ak sú oznámené iným orgánom, tieto orgány ich môžu používať len ako indície, ktoré môžu byť zohľadnené pri rozhodnutí o začatí konania o šetrení. Tieto údaje musia však zostať vo sfére vnútroštátnych orgánov. Preto ich nemožno použiť ako dôkazy (body 37, 39, 42 a 53 už citovaného rozsudku).

19 — Ide osobitne o časť „... že pri neexistencii právnej úpravy pojmu dôkaz v Spoločenstve všetky dôkazné prostriedky, ktoré procesné právo členských štátov pripúšťa v podobných konaniach, sú v zásade prípustné".

20 — Rozsudky z 8. júla 2004, Mannesmannröhren-Werke/Komisia, T-44/00, Zb. s. II-2223, bod 94, a JFE Engineering. a i./ Komisia, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Zb. s. II-2501, bod 274.

52. Súd prvého stupňa v tejto veci skonštatoval, že vierohodnosť tohto dokumentu je nepopierateľne znížená skutočnosťou, že kontext, v ktorom sa uskutočnilo jeho vyhotovenie, je do značnej miery neznámy a že tvrdenia Komisie v tomto ohľade nemôžu byť preverené". [21] „Dokument ‚Rozdeľujúci kľúč' si však zachováva určitú dôkaznú hodnotu, aby v rámci súhrnu vzájomne sa zhodujúcich dôkazov zhromaždených Komisiou posilnil niektoré z podstatných tvrdení nachádzajúcich sa vo vyhláseniach pána Verlucu vo vzťahu k existencii dohody o rozdelení trhov týkajúcej sa bezšvíkových rúr OCTG". [22]

53. Pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého Súd prvého stupňa nepreveril, či skutočne existovali naliehavé dôvody pre neprezradenie totožnosti informátora, Komisia upozorňuje, že Súdny dvor toto tvrdenie zamietol v rozsudku Adams/Komisia [23].

54. Pokiaľ ide o druhú výhradu, Komisia pripomína, že tvrdenie, podľa ktorého mala okamžite informovať odvolateľku, hneď ako získala predmetné zápisnice, nemá žiadny právny základ. Takýto právny základ nemožno ďalej vyvodiť z EDĽP ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

55. Nakoniec podľa právnej úpravy Spoločenstva odvolateľka má právo na prístup k spisu od zaslania oznámenia o výhradách alebo ihneď po tomto zaslaní. To predstavuje dostatočnú záruku pre právo na obhajobu. Odvolateľka nepreukázala prípustným spôsobom, prečo oboznámenie sa zo zápisnicami neporušilo jej právo na obhajobu pred oznámením o výhradách, ale výlučne v okamihu tohto oznámenia.

56. Pokiaľ ide o druhé tvrdenie odvolateľky, Komisia tvrdí, že ak je podľa článku 11 ods. 1 nariadenia č. 17 oprávnená získať všetky potrebné informácie od vlád a príslušných orgánov členských štátov, môže tieto informácie aj používať.

57. Nakoniec Súd prvého stupňa správne potvrdil, že ani on, ani Komisia nie sú oprávnení na skúmanie zákonnosti pôvodu takýchto informácií vo svetle príslušného vnútroštátneho procesného práva. [24] Toto posúdenie spadá do právomoci príslušného vnútroštátneho súdu.

21 — Rozsudok JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný, bod 274.

22 — Tamže, bod 288.

23 — Rozsudok zo 7. novembra 1985, 145/83, Zb. s. 3539, bod 35.

24 — Bod 86 napadnutého rozsudku.

58. Preto, ako uvádza Súd prvého stupňa, [25] odvolateľka nepredložila na prvom stupni žiadne tvrdenie, z ktorého by vyplývalo, že sa obrátila na príslušný taliansky súd so žiadosťou o preskúmanie zákonnosti postúpenia a používania predmetných zápisníc na úrovni Spoločenstva.

4. Posúdenie

59. Pri prvom odvolacom dôvode stačí odkázať na moje návrhy z tohto dňa vo veci Salzgitter Mannesmann (predtým Mannesmannröhren-Werke GmbH)/Komisia [26].

60. V bodoch 50 až 70 týchto návrhov som preskúmal a zamietol analogické tvrdenia odvolateľky v tejto veci proti prípustnosti dokumentu „Rozdeľujúci kľúč", aj keď boli rozvinuté vyčerpávajúcim spôsobom.

61. Podľa môjho názoru úvahy, ktorých som sa v tom čase pridŕžal, možno plne uplatňovať na tvrdenia, ktoré Dalmine predložila na podporu svojej prvej výhrady.

62. Nie je ďalej potrebné, aby som sa dlho zdržiaval s druhou výhradou uplatnenou v rámci tohto odvolacieho dôvodu.

63. Rovnako ako Súd prvého stupňa v bode 83 napadnutého rozsudku ani ja v príslušnom práve Spoločenstva nenachádzam žiadnu nadväznosť v prospech prvého tvrdenia odvolateľky, teda že Komisia ju mala informovať hneď po tom, čo získala predmetné zápisnice.

64. Podľa mňa nie je ďalej dôvod chápať zásadu riadneho konania v tom zmysle, že môže zahŕňať povinnosť Komisie, ktorú má na mysli odvolateľka. Ak je Komisia ako príslušný orgán povinná oznámiť v prvej fáze svojho šetrenia informácie, ktoré môžu viesť k predpokladu porušenia pravidiel Zmluvy o hospodárskej súťaži predpokladaným páchateľom tohto porušenia, takáto povinnosť by závažne narušila, ba dokonca znemožnila pokračovanie a ukončenie šetrenia.

65. Dotknuté podniky by takto mohli ešte v prvej fáze šetrenia prijať opatrenia, ktoré by

25 — Bod 87 napadnutého rozsudku.

26 — Vec C-411/04 P, prejednávaná pred Súdnym dvorom.

zabránili zhromažďovaniu ďalších dôkazov Komisiou. [27]

66. Druhé tvrdenie je trochu zložitejšie.

67. Odvolateľka v podstate tvrdí, že ak Súd prvého stupňa preskúmal, či boli predmetné zápisne prípustné a použiteľné ako dôkazy, nemal sa obmedziť na otázku, podľa akého práva a ktorý súd by mal posúdiť zákonnosť oznámenia týchto materiálov zhromaždených v rámci vnútroštátneho trestného konania Komisii a či ho možno použiť ako dôkaz údajného porušenia.

68. Súd prvého stupňa si tiež mal položiť otázku, či materiál, ktorý Komisia získala od vnútroštátnych orgánov a pri ktorom môže existovať predpoklad, že nebol oznámený riadnym spôsobom, je ako taký prípustný a použiteľný ako dôkaz.

69. Práve v tomto ohľade sa odvolateľka odvoláva na viackrát citovaný rozsudok Španielske banky a na základe analógie tvrdí, že informácie získané Komisiou od vnútroštátnych orgánov môžu byť použité len na vnútroštátnej úrovni a len ako indície možného porušenia, ako je to podľa tohto rozsudku v prípade informácií oznámených Komisiou vnútroštátnym orgánom.

70. Podľa môjho názoru nemôžu byť tieto dômyselné úvahy úspešné, pretože neberú do úvahy skutočnosť, že už citovaný rozsudok Súdneho dvora je založený na systematickej analýze právomocí Komisie získať tieto informácie, na rozsahu týchto právomocí a na záujmoch dotyčných osôb, ktoré je Komisia povinná chrániť pri výkone svojich právomocí. Na tomto základe dospel Súdny dvor k záveru, že používanie informácií oznámených vnútroštátnym orgánom Komisiou môže byť obmedzené.

71. Preto je len vnútroštátny súd oprávnený na základe príslušného vnútroštátneho práva odpovedať na otázky, či je vnútroštátny orgán oprávnený poskytnúť informácie Komisii, aké obmedzenia a podmienky sa vzťahujú na používanie tohto materiálu Komisiou a či môže byť zverejnený, ako to správne uviedol Súd prvého stupňa v bode 86 napadnutého rozsudku.

72. Z toho vyplýva, že ak Komisia žiada podľa článku 11 ods. 1 nariadenia č. 17 od vnútroštátnych orgánov informácie, môže vychádzať z myšlienky, že ak je to možné

27 — To je práve to, na čo Súd prvého stupňa odkazuje v bode 83 poslednej vete napadnutého rozsudku.

a nevyhnutné, mohla by používať tieto informácie ako dôkazy, ak vnútroštátny orgán nespojil používanie týchto informácií s obmedzeniami a podmienkami na základe vnútroštátneho práva. Tieto informácie sú preto prípustné a použiteľné ako dôkazy bez ujmy na obmedzeniach a podmienkach, ktoré s nimi spájajú príslušné vnútroštátne orgány.

73. Tento výsledok nie je v rozpore s právom žalobcov na spravodlivé konanie. Tí si zachovávajú dve možnosti preukázať tak pred Komisiou, ako aj pred Súdom prvého stupňa, že informácia bola podľa vnútroštátneho práva poskytnutá neoprávnene a že sa na jej používanie neprávom nevzťahujú stanovené podmienky a obmedzenia.

74. Podobné úvahy však musia vychádzať z predchádzajúcich opatrení pred vnútroštátnym súdom oprávneným na výklad predmetného vnútroštátneho práva a z jeho judikatúry.

75. Preto na preukázanie neprípustnosti predmetnej vnútroštátnej informácie ako dôkazu sa nestačí dovolávať výlučne vnútroštátneho práva. To by sa totiž rovnalo automatickej neprípustnosti predmetného dôkazu, z čoho by súdu Spoločenstva vyplývala povinnosť vykonať posúdenie, na ktoré nie je oprávnený.

76. Vzhľadom na to, že v tejto veci zo spisu v konaní na prvom stupni nevyplýva, že by odvolateľka pred príslušným vnútroštátnym súdom podnikla akýkoľvek krok, aby tento preskúmal zákonnosť oznámenia predmetných zápisníc a ich používania Komisiou, a že nie sú dané osobitné skutočnosti, z ktorých by mohlo vyplývať, že toto používanie je v rozpore s príslušným talianskym právom, bol Súd prvého stupňa oprávnený skonštatovať, že tieto zápisnice boli prípustné a použiteľné ako dôkazy porušenia vytýkaného Dalmine.

77. Druhá výhrada uplatnená v tomto odvolacom dôvode musí byť preto tiež zamietnutá ako nedôvodná.

C — Tretí odvolací dôvod: porušenie článku 81 ES tým, že do rozhodnutia boli začlenené dôvody, ktoré nesúvisia s výhradami oznámenými odvolateľke

1. Súvislosti a úvahy Súdu prvého stupňa

78. Na prvom stupni sa odvolateľka postavila proti tomu, že rozhodnutie uvádza niektoré skutočnosti, ktoré nemajú žiadnu

súvislosť zo zistenými porušeniami, ale ktoré jej napriek tomu môžu spôsobiť ujmu, ako sú zistenia v oblasti pravidiel hospodárskej súťaže na trhoch mimo Spoločenstva a stanovenia ceny,[28] úplne vzdialené porušeniam zisteným v článkoch 1 a 2 rozhodnutia.

79. V bode 134 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa skonštatoval, že „neexistuje právny princíp, ktorý by umožnil adresátovi rozhodnutia namietať niektoré podklady tohto rozhodnutia na základe žaloby o neplatnosť podľa článku 230 ES, iba ak tieto podklady tvoria záväzné právne účinky, ktoré postihujú záujmy tejto osoby.[29] Podklady pre toto rozhodnutie nie sú v podstate schopné vyvolať takéto účinky. V danom prípade žalobca neuviedol, ako môžu napadnuté podklady vyvolať účinky, ktoré zmenia jej zákonné postavenie".

2. Výhrady odvolateľky

80. Na podporu tohto odvolacieho dôvodu odvolateľka v podstate uvádza jedinú výhradu, teda že v bode 134 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa neoprávnene neprihliadal na článok 21 ods. 2 nariadenia č. 17. Podľa tohto ustanovenia sa Komisia mala obmedziť na zopakovanie podstaty rozhodnutia s prihliadnutím na oprávnený záujem podnikov, aby ich obchodné tajomstvo nebolo prezradené.

3. Tvrdenia Komisie

81. Podľa Komisie Súd prvého stupňa oprávnene skonštatoval na jednej strane, že adresát rozhodnutia nemôže napadnúť v rámci žaloby o neplatnosť niektoré z dôvodov tohto rozhodnutia, iba ak by tieto dôvody vyvolávali záväzné právne účinky spôsobilé zasiahnuť tieto záujmy, a na druhej strane, že Dalmine nepreukázala, prečo boli napadnuté časti odôvodnenia spôsobilé vyvolať účinky, ktoré môžu zmeniť jej právne postavenie.

4. Posúdenie

82. Tento odvolací dôvod nemôže byť zavŕšený úspechom. Ak odvolateľka namieta proti prevzatiu niektorých skutkových okolností do rozhodnutia, ktoré nepovažuje za vierohodné na účely zistenia porušenia

28 — V tomto ohľade sa odvolateľka odvoláva na body 54 až 61, 70 až 77 a 121 a 122 rozhodnutia.

29 — Súd prvého stupňa tu odkazuje na svoj rozsudok z 22. marca 2000, Coca-Cola/Komisia, T-125/97 a T-127/97, Zb. s. II-1733, body 77 a 80 až 85.

Komisiou, nemôže ich, podľa toho, čo Súd prvého stupňa správne konštatuje, napadnúť v rámci žaloby smerujúcej práve k zrušeniu rozhodnutia konštatujúceho porušenie.

83. Ak sa odvolateľka domnieva, že zverejnenie týchto skutkových okolností jej spôsobí škodu preto, lebo obchodné tajomstvo, ktoré si zaslúži byť chránené, je takto prezradené, alebo preto, že by sa tak stala zraniteľnou žalobami o náhradu škody podanými tretími osobami, môže požiadať Komisiu, aby na to prihliadala pri zverejnení rozhodnutia v úradnom vestníku. [30]

84. Ak by sa odvolateľka napriek tomu domnievala, že rozhodnutie, tak ako bolo zverejnené, jej spôsobuje škodu, môže na základe tohto dôvodu podať na Súdny dvor žalobu o náhradu škody v zmysle článku 288 druhého odseku ES, ak okrem toho splní podmienky pre podanie takejto žaloby. Pri posúdení tohto odvolacieho dôvodu v rámci tohto odvolania som sa viac touto vecou nezdržiaval.

30 — Komisia ďalej uvádza, že odvolateľka nepodala žalobu proti jej rozhodnutiu zverejniť takú verziu rozhodnutia, ktorá nevyžaduje dôverné nakladanie.

D — *Štvrtý odvolací dôvod: nesprávne právne posúdenie, nesprávne posúdenie skutkového stavu a nedostatok odôvodnenia, pokiaľ ide o porušenie uvedené v článku 1 rozhodnutia*

— *Piaty odvolací dôvod: porušenie práva, nesprávne posúdenie dôkazov a nedostatok odôvodnenia, pokiaľ ide o účinky porušenia na obchod medzi členskými štátmi*

1. Súvislosti a úvahy Súdu prvého stupňa

85. V konaní na prvom stupni Dalmine napadla článok 1 rozhodnutia dovolávaním sa dvoch žalobných dôvodov:

— rozhodnutie nespĺňa požiadavku odôvodnenia uvedenú v článku 253 ES a je postihnuté nesprávnym uplatnením článku 81 ES; konkrétne Komisia neuskutočnila hĺbkové skúmanie relevantného trhu, a preto nebola schopná posúdiť, či podmienky uplatnenia článku 81 ods. 1 ES boli splnené, takže toto ustanovenie porušila (bod 137 napadnutého rozsudku),

— jej účasť na porušení uvedenom v článku 1 rozhodnutia nemala značný vplyv na hospodársku súťaž, najmä z dôvodu jej skromného postavenia na talianskom trhu rúr OCTG štandard a „produktovodov projekt" a jej nedisciplinovaného správania pri dodržiavaní pravidiel hospodárskej súťaže (bod 159 napadnutého rozsudku).

86. Žalobný dôvod citovaný v prvom rade je ďalej rozvinutý tromi tvrdeniami v bodoch 138 až 141 napadnutého rozsudku:

— Komisia neuviedla osobitné údaje týkajúce sa rúr OCTG štandard a „produktovodov projekt", svoju analýzu trhu založila na oveľa širšom rade tovarov. Tabuľka uvedená v bode 68 odôvodnenia rozhodnutia preto dáva úplne skreslený opis situácie na talianskom trhu s rúrami OCTG štandard. Analýza relevantného trhu Komisie preto nie je platná (body 138 a 139 napadnutého rozsudku),

— ak je pravda, že Dalmine sa teší skôr silnému postaveniu na talianskom trhu „produktovodov projekt", tieto rúry predstavujú len malý pomer produktovodov predávaných na talianskom trhu (bod 141 napadnutého rozsudku).

87. V bodoch 145 až 158 Súd prvého stupňa preskúmal tieto tvrdenia vyčerpávajúcim spôsobom.

88. Súd prvého stupňa skúma prvé tvrdenie v bodoch 145 až 151 napadnutého rozsudku. Po tom, čo v bodoch 145 a 146 zhrnul relevantnú judikatúru týkajúcu sa požiadaviek, ktoré musí splniť odôvodnenie, a judikatúru týkajúcu sa výhrad proti nadbytočným dôvodom v bode 147, potvrdzuje ustálenú judikatúru, podľa ktorej na účely preukázania porušenia článku 81 ES nie je potrebné preukázať existenciu nepriaznivého účinku na hospodársku súťaž, ak je preukázaná existencia dohody alebo zosúladeného postupu, ktorého účelom je obmedziť hospodársku súťaž.

89. Súd prvého stupňa ďalej v bode 148 uvádza ústrednú časť svojich úvah: „v danom prípade sa Komisia pri preukázaní porušenia článku 1 napadnutého rozhodnutia odvolávala najmä na obsah dohody o rozdelení trhu porušujúci pravidlá hospodárskej súťaže pokrývajúcej trhy v Nemecku, Spojenom kráľovstve a Taliansku a na tento účel sa

odvoláva na písomné dôkazy (pozri osobitne odôvodnenia 62 až 67 napadnutého rozhodnutia a rozsudok JFE Engineering a i./ Komisia, už citovaný v bode 111 vyššie, body 173 až 337)". [31]

90. V bodoch 149 a 151 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa z toho vyvodzuje nasledujúce závery:

— v bode 68 odôvodnenia rozhodnutia o účinkoch uvedenej dohody uvádza alternatívny dôvod existencie porušenia, takže v užšom zmysle slova je tento bod vo všeobecnom systéme odôvodnenia rozhodnutia nadbytočný. Za predpokladu, že by Dalmine mohla preukázať nedostatočnosť tohto alternatívneho odôvodnenia, nemalo by to pre ňu žiaden úžitok, pretože protisúťažný účel dohody bol už v prejednávanej veci preukázaný,

— keďže na účely preukázanie porušenia článku 81 ES Komisia nie je povinná preukázať existenciu nepriaznivého účinku na hospodársku súťaž, ak je preukázaná existencia dohody alebo zosúladeného postupu, ktorého účelom je obmedziť hospodársku súťaž, tvrdenia Dalmine o účinkoch dohody nemajú význam.

91. Súd prvého stupňa posúdil druhé tvrdenie v bodoch 152 až 155 napadnutého rozsudku:

— Komisia založila účel predmetnej dohody na súhrne dôkazov, *ktorých význam Dalmine nepopiera* [32], a to o vyhlásenia pána Verlucu, a nie na jedinej skutočnosti, ktorej dôkaznú hodnotu Dalmine spochybňuje. Aj keby boli tieto pochybnosti dôvodné, nemôžu samy osebe viesť k zrušeniu rozhodnutia (bod 152),

— okrem toho svedecká výpoveď pána Biasizza je potvrdená ďalšími svedeckými výpoveďami jeho kolegov; navyše v prejednávanej veci je nepochybné, že pán Biasizzo bol zodpovedný za predaj výrobkov citovaných v rozhodnutí (body 153 a 154),

31 — Súd prvého stupňa tu odkazuje na svoj rozsudok z toho istého dňa (8. júla 2004, už citovaný v poznámke pod čiarou 20), v ktorom musel podrobne preskúmať dôkaznú hodnotu písomných dôkazov predložených v bodoch 62 až 67 odôvodnenia rozhodnutia.

32 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

— svedecká výpoveď pána Biasizza je preto spoľahlivá v rozsahu, v akom potvrdzuje vyhlásenia pána Verlucu o existencii dohody o rozdelení domácich trhov (bod 155).

92. Súd prvého stupňa zamietol tretie tvrdenie, podľa ktorého dohoda o rozdelení trhov nemá žiadny vplyv na obchod medzi členskými štátmi, pričom jednoducho skonštatoval, že dohoda o rozdelení trhov Spoločenstva, ako je dohoda v prejednávanej veci, má nevyhnutne potenciálny účinok — ktorý sa konkretizuje, ak je dohoda vykonaná — na zníženie objemu obchodu v rámci Spoločenstva [33] (body 156 a 157 napadnutého rozsudku).

93. Súd prvého stupňa zamietol druhý odvolací dôvod uvádzaný v konaní na prvom stupni na základe dvoch nasledujúcich tvrdení:

— Komisia prihliadala na protisúťažný účel dohody o rozdelení trhov, na ktorej sa zúčastnila Dalmine, takže prípadný nedostatok dôkazov o protisúťažných účinkoch individuálneho správania Dalmine nemá vplyv na určenie existencie porušenia potvrdeného v článku 1 rozhodnutia [34] (bod 161 odôvodnenia rozhodnutia),

— v súvislosti so skutočnosťou, že Dalmine tvrdí, že si v praxi zachovala slobodu konania, Súd prvého stupňa pripomína, že podľa ustálenej judikatúry [35] ak sa podnik zúčastňuje na schôdzach medzi podnikmi, ktoré majú protisúťažný účel, a ak sa verejne nedištancuje od obsahu týchto schôdzí, takže u ďalších účastníkov vyvoláva domnienku, že sa podieľa na karteli, ktorý je výsledkom týchto schôdzí, a ak koná v súlade s ním, možno sa domnievať, že sa zúčastňuje na predmetnom karteli (bod 162 napadnutého rozsudku).

2. Výhrady odvolateľky

94. Odvolateľka predkladá dve výhrady na podporu štvrtého odvolacieho dôvodu.

33 — Súd prvého stupňa tu odkazuje na svoj rozsudok z 28. februára 2002, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-395/94, Zb. s. II-875, body 79 a 90), a rozsudok Súdneho dvora z 25. októbra 2001, Ambulanz Glöckner (C-479/99, Zb. s. I-8089, bod 48).

34 — Komisia v tomto ohľade odkazuje okrem iného na rozsudok Cement, už citovaný v poznámke pod čiarou 9, body 1084 až 1088.

35 — Pozri okrem iného rozsudky zo 17. decembra 1991, Hercules Chemicals/Komisia, T-7/89, Zb. s. II-1711, bod 232; z 10. marca 1992, Solvay/Komisia, T-12/89, Zb. s. II-907, bod 98, a zo 6. apríla 1995, Tréfileurope/Komisia, T-141/89, Zb. s. II-791, body 85 a 86, a Cement, už citovaný v poznámke pod čiarou 9, bod 1353.

95. Prvou výhradou, ktorú podrobne rozvádza, odvolateľka vytýka Súdu prvého stupňa nesprávne opísanie skutkového stavu, ako aj nedostatky odôvodnenia, pokiaľ ide o existenciu porušenia uvedeného v článku 1 rozhodnutia.

96. Podľa nej tvrdenia predložené v konaní na prvom stupni majú v podstate za cieľ — v rozpore s tým, ako rozhodol Súd prvého stupňa — spochybniť skutočnosť, že údajná dohoda má citeľné účinky na trh predmetných tovarov, ale predovšetkým oslabiť tvrdenie o existencii tejto dohody o rozdelení trhov, alebo prinajmenšom ho závažne spochybniť.

97. Súd prvého stupňa sa teda dopustil dvojakého pochybenia, keď v už citovaných častiach napadnutého rozsudku bez ďalšieho pripustil, bez toho, aby skúmal dôkazné prostriedky uvedené v bodoch 53, 54 a 62 až 67 rozhodnutia, že existencia dohody o rozdelení trhov je preukázaná, a domnieval sa, že preto odpadá povinnosť analyzovať trhové vzťahy, z ktorých môže byť prípadne existencia takejto dohody vyvodená.

98. Súd prvého stupňa mal považovať argumenty predložené odvolateľkou v konaní na prvom stupni za riadny dôvod na skúmanie, či všetky dôkazné prostriedky výslovne citované v rozhodnutí dostatočne potvrdzujú existenciu dohody o rozdelení trhov Spoločenstva.

99. Odvolateľka postupne cituje nasledujúce dôkazné prostriedky, ktoré Súd prvého stupňa neoprávnene nepreskúmal:

— vyhlásenie pána Verlucu (rozhodnutie, bod 53 odôvodnenia),

— rozhovor BSC (rozhodnutie, bod 62 odôvodnenia),

— odpoveď British Steel z 31. októbra 1997 na žiadosť Komisie o informácie (rozhodnutie, bod 54 odôvodnenia),

— vyhlásenie pána Biasizza pre prokurátora mesta Bergamo (rozhodnutie, body 54 a 64 odôvodnenia),

— vyhlásenie pána Bechera (rozhodnutie, bod 63 odôvodnenia),

— písomná odpoveď Dalmine zo 4. apríla 1997 na žiadosť Komisie o informácie z 13. februára 1997 (rozhodnutie, bod 65 odôvodnenia).

100. Podľa nej podrobnejšia analýza všetkých týchto dôkazných prostriedkov mala viesť k záveru, že nie je možné na základe týchto dôkazov dospieť k záveru o existencii dohody o rozdelení trhov uvedenej v článku 1 rozhodnutia.

101. Druhou výhradou odvolateľka uvádza, že analýza trhov predmetných tovarov v Spoločenstve, ktorú Súd prvého stupňa nevykonal, mala viesť k záveru, že dohoda o rozdelení domácich trhov v Spoločenstve nemohla existovať.

102. Takže existencia dohody o rozdelení domácich trhov by mohla byť vyvodená z údajov predložených v tomto ohľade odvolateľkou, ktoré odporujú tabuľke v bode 68 odôvodnenia rozhodnutia, ak ide o „produktovody projekt", ale určite nie, ak ide o rúry OCTG štandard.

103. Z predchádzajúceho je potrebné vyvodiť, že aj za predpokladu, že medzi európskymi a japonskými výrobcami existovala dohoda akejkoľvek povahy, a dokonca aj za predpokladu, že sa takáto dohoda týkala trhu Spoločenstva, táto dohoda nebola uplatňovaná a v každom prípade nemala vplyv na vývoj trhu.

104. Odvolateľka ďalej tvrdí, že článok 81 ES nesmie byť vykladaný a uplatňovaný v tom zmysle, že konkrétne účinky zakázanej dohody sa rovnajú cieľom tejto dohody, aj keď sa nekonkretizujú, a nemohli teda mať ani najmenší dopad. Ak by bol účel údajnej dohody kladený na rovnakú úroveň ako jej účinky, mohlo by to viesť k neprimeranej sankcii vo všetkých prípadoch, keď dohody, ktorých účelom je obmedziť hospodársku súťaž, nie sú vykonávané, a ktoré by v každom prípade nemali podstatné účinky.

105. Odvolateľka na základe týchto dvoch výhrad navrhuje zrušenie bodov 145 až 155 a 161 a 162 napadnutého rozsudku so všetkými dôsledkami, ktoré z tohto vyplývajú pre rozhodnutie a pre pokutu, ktorú jej ukladá.

106. Piaty odvolací dôvod obsahuje jedinú výhradu, teda, keďže existencia dohody o rozdelení trhov nebola dokázaná Komisiou v jej rozhodnutí a nebola skonštatovaná Súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku, tvrdenie Súdu prvého stupňa, podľa ktorého takáto dohoda mala automaticky vplyv na obchod medzi štátmi, sa stáva neudržateľné.

107. Aj keby bola existencia takejto dohody preukázaná — čo sa však nestalo — Súd prvého stupňa mal preveriť, či skutočne mala účinky na obchod medzi štátmi, a to tým

skôr, že sám Súd prvého stupňa potvrdil, že tieto účinky, či už skutočné alebo potenciálne, nemôžu byť zanedbateľné.

108. Keďže takéto nezanedbateľné účinky neboli v rozhodnutí preukázané, Súd prvého stupňa nemohol dospieť k záveru, že podmienky uplatňovania článku 81 ods. 1 ES boli splnené.

3. Tvrdenia Komisie

109. Komisia popiera prvú výhradu v rámci štvrtého odvolacieho dôvodu tvrdením, podľa ktorého Dalmine v konaní na prvom stupni nevzniesla svoje výhrady proti písomným dôkazom, prostredníctvom ktorých Komisia v bodoch 53 a 54 a 62 až 67 odôvodnenia rozhodnutia preukázala existenciu dohody o rozdelení trhov.

110. Namiesto toho svoje výhrady v podstate namierila proti údajnej neprípustnosti a údajnému nedostatku vierohodnosti niektorých dôkazných prostriedkov, obzvlášť dokumentu „Rozdeľujúci kľúč" a svedeckých výpovedí pána Biasizza. Ďalej sa v konaní na prvom stupni snažila najmä preukázať, že Komisia nebola schopná:

— správne posúdiť účinky dohody medzi výrobcami na hospodársku súťaž a závažnosť porušenia a úlohu rôznych účastníkov pri jej vykonaní,

— preveriť, či dohoda mala akýkoľvek protisúťažný účinok, bola v skutočnosti rešpektovaná, či dokonca spôsobilá obmedziť alebo skresliť hospodársku súťaž,

— vziať na vedomie, že postavenie Dalmine na trhu je slabé, že úloha, ktorú zohrala v rámci dohody, bola obmedzená a že výhody, ktoré jej z nej vznikli, boli zanedbateľné.

111. Ani žaloba, ani replika v konaní na prvom stupni neobsahovali akýkoľvek argument, ktorým sa Dalmine snaží vyvrátiť dôkaznú hodnotu alebo vierohodnosť dôkazných prostriedkov, ktoré teraz po prvýkrát dáva do pozornosti súdu.

112. Odvolateľka preto nemôže tvrdiť, že napadnutý rozsudok obsahoval nesprávne posúdenie predmetných dôkazných prostriedkov, pretože nikdy nevyzvala Súd prvého stupňa, aby sa k nim vyjadril.

113. Komisia sa preto na základe ustálenej judikatúry Súdneho dvora,[36] podľa ktorej účastníci konania nemôžu v odvolacom konaní uvádzať dôkazy, ktoré neuvádzali na prvom stupni, domnieva, že táto výhrada je prípustná len v rozsahu, v akom sa týka svedeckých výpovedí pána Biasizza.

114. Takže vo svetle zistenia Súdu prvého stupňa nachádzajúceho sa na konci bodu 152, že „aj keby boli tieto pochybnosti dôvodné, samotné nemôžu viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia", pričom tvrdenia, ktoré odvolateľka predkladá proti tým častiam napadnutého rozsudku, ktoré sa vzťahujú na svedecké výpovede, nemôžu mať úspech.

115. Podľa Komisie druhá výhrada na podporu tohto odvolacieho dôvodu nemôže byť úspešná s ohľadom na ustálenú a početnú judikatúru Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa,[37] podľa ktorej je zohľadnenie konkrétnych účinkov zakázanej dohody zbytočné, ak sa zdá, že má za cieľ obmedziť alebo skresliť hospodársku súťaž.

116. O piatom odvolacom dôvode odvolateľky Komisia podotýka, že nikdy pred Súdom prvého stupňa nepoprela, že cieľom kartelu je rozdelenie vnútroštátnych trhov. Preto Súd prvého stupňa oprávnene vychádzal z judikatúry, podľa ktorej na účely uplatnenia článku 81 ods. 1 ES nie je potrebné dokázať skutočnú existenciu škody spôsobenej obchodu v Spoločenstve, ak stačí dokázať, že dohoda je potenciálne spôsobilá vyvolať takýto účinok.[38]

4. Posúdenie

117. Podstatná časť prvej výhrady na podporu štvrtého odvolacieho dôvodu musí byť zamietnutá ako zjavne neprípustná. Posúdenie vo veci samej je odôvodnenie len v rozsahu, v akom sa vzťahuje na body 152 až 155 napadnutého rozsudku, v ktorých Súd prvého stupňa zamietol výhrady vznesené Dalmine proti svedeckým výpovediam pána Biasizza.

118. Podľa môjho názoru tento záver nesporne vyplýva z preverenia skutkového zistenia, ktoré Súd prvého stupňa vykonal

36 — Komisia tu odkazuje na rozsudky z 1. júna 1994, Komisia/Brazzelli Lualdi a i. (C-136/92 P, Zb. s. I-1981, bod 59), a z 1. júla 1999, Alexopoulou/Komisia (C-155/98 P, Zb. s. I-4069, body 40 a 41).

37 — Komisia tu odkazuje okrem iného na rozsudky z 27. januára 1987, Verband der Sachversicherer/Komisia (45/85, Zb. s. 405, bod 39); z 10. marca 1992, Montedipe/Komisia (T-14/89, Zb. s. II-1155, bod 265), a z 15. septembra 1998, European Night Services a i./Komisia (T-374/94, T-375/94, T-384/94 a T-388/94, Zb. s. II-3141, bod 136).

38 — Okrem rozsudkov citovaných v napadnutom rozsudku sa Komisia zmieňuje okrem iného aj o rozsudkoch z 1. februára 1978, Miller/Komisia (19/77, Zb. s. 131), a z 21. januára 1999, Bagnasco a i. (C-215/96 a C-216/96, Zb. s. I-135, bod 48).

v druhej vete bodu 152 napadnutého rozsudku: „v tomto ohľade to postačuje na poznamenanie, že Komisia sa v napadnutom rozhodnutí odvolávala na zväzok nepriamych dôkazov týkajúcich sa obsahu predmetnej dohody, *ktorých dôležitosť Dalmine nespochybnila* [39], a osobitne na stručné ale jednoznačné vyhlásenie pána Verlucu, a nie len na jeden dôkaz, ktorého dôkazná sila je spoločnosťou Dalmine spochybnená".

119. Takže s ohľadom na procesné dokumenty predložené na prvom stupni sa zdá nepopierateľné, že Dalmine v priebehu tohto konania nepoprela existenciu dohody uvedenej v článku 1 rozhodnutia Komisie, ale tvrdila, že táto dohoda sa nevzťahovala na domáce trhy Spoločenstva, a preto nepodliehala zákazu uvedenému v článku 81 ods. 1 ES.

120. Na podporu tohto tvrdenia Dalmine v písomnej časti konania na prvom stupni uvádzala dva žalobné dôvody:

a) nedostatočné a rozporuplné odôvodnenie a porušenie článku 81 ES, pokiaľ ide o analýzu trhu a správanie sa predmetných podnikov, zvlášť o úlohu Dalmine v tomto ohľade, ako aj pri hodnotení obmedzujúcej povahy dohody, ktorá bola uzavretá v rámci Európsko-japonského klubu [40];

b) slabá úloha Dalmine v rámci dohôd medzi výrobcami. [41]

121. Vo vyčerpávajúcom vysvetlení na podporu prvého žalobného dôvodu v žalobe na prvom stupni Dalmine najprv kritizuje nedostatok starostlivosti, s ktorou Komisia, podľa nej, vymedzila relevantný trh, ako zrejme vyplýva z tabuľky v bode 68 odôvodnenia rozhodnutia a z tabuľky v prílohe I tohto rozhodnutia. Komisia neoprávnene nerobila rozdiel medzi rúrami OCTG štandard a rúrami OCTG vo všeobecnosti, ani medzi „produktovodmi projekt" a produktovodmi vo všeobecnosti. [42] Dalmine ďalej podrobne skúma taliansky trh a postavenie, ktoré na ňom zaujíma, a konštatuje, že Komisia nesprávne analyzovala faktické správanie podnikov na osobitných trhoch rúr OCTG štandard a „produktovodov projekt". [43] Ďalej popiera vierohodnosť svedeckých výpovedí

39 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

40 — Body 104 až 121 žaloby na prvom stupni a body 36 až 51 repliky na prvom stupni.

41 — Body 122 až 131 žaloby na prvom stupni a body 52 až 57 repliky na prvom stupni.

42 — Body 105 až 112 žaloby na prvom stupni a body 37 až 42 repliky na prvom stupni.

43 — Body 113 až 116 žaloby na prvom stupni a body 45 až 49 repliky na prvom stupni.

pána Biasizza. [44] Nakoniec ešte podotýka, že v rámci spoločného trhu predala určité množstvo „produktovodov projekt" mimo Talianska a že Komisia nepreskúmala dostatočne konkurenčné vzťahy medzi zváranými a bezšvíkovými rúrami. [45]

122. Argumenty na podporu posledného uvedeného odvolacieho dôvodu sa týkajú postupne postavenia Dalmine na relevantných trhoch, z ktorého vyplýva, že nemohla pôsobiť ako líder trhu, čo je skutočnosť, na ktorú rozhodnutie neprávom neprihliadalo. [46] Ďalej vo svojom správaní na trhu Dalmine nedodržiavala uzavreté dohody, ktoré okrem toho neboli veľmi záväzné a mali obmedzené dôsledky. Okrem toho dohody neboli opatrené sankčným mechanizmom. [47] Nakoniec s ohľadom na vývoj cien dohody nespôsobili žiadnu škodu spotrebiteľom a mali pre celkový obchod na predmetných trhoch len druhoradý význam. [48]

123. Z týchto častí žaloby a repliky na prvom stupni nevyplýva, že Dalmine v nich výslovne poprela existenciu dohody o rozdelení trhov ako takej, tak ako je preukázaná v rozhodnutí dôkaznými prostriedkami citovanými v bodoch 53, 54 a 62 až 67 odôvodnenia.

124. Pokiaľ mali tieto argumenty na pojednávaní za cieľ poprieť skutočnosť, že existencia dohody o rozdelení trhov v Spoločenstve nemôže byť vyvodená z iných dôkazných prostriedkov, citovaných v bodoch 53, 54 a 62 až 67 odôvodnenia, [49] odvolateľka sa pokúsila dovolávať nového odvolacieho dôvodu. [50] Súd prvého stupňa sa správne zdržal jeho posúdenia.

125. Pravidlo, podľa ktorého predloženie nových odvolacích dôvodov v priebehu konania nie je povolené, tak ako je zakotvené v článku 48, ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, totiž musí byť vykladané striktne. [51]

44 — Body 117 a 118 žaloby na prvom stupni a body 50 a 51 repliky na prvom stupni.

45 — Body 119 a 120 žaloby na prvom stupni a bod 48 repliky na prvom stupni.

46 — Body 122 až 124 žaloby na prvom stupni a body 52 až 55 repliky na prvom stupni.

47 — Body 125 až 127 žaloby na prvom stupni a body 56 a 57 repliky na prvom stupni.

48 — Body 128 až 131 žaloby na prvom stupni.

49 — Žalobné poznámky, ktoré odvolateľka použila na pojednávaní na prvom stupni a ktoré pripojila k replike v odvolacom konaní, sú vo veľkej miere totožné s tvrdeniami ktoré vzniesla v bode 37 písm. a) svojho odvolania.

50 — Tvrdenia, ktoré odvolateľka teraz uvádza v bode 37 písm. a) svojho odvolania, sa svojím obsahom veľmi podobajú tvrdeniam, ktoré uvádzala na prvom stupni v neskoršom štádiu, teda len na pojednávaní.

51 — V neprehľadnej judikatúre citujem rozsudky Súdu prvého stupňa z 29. februára 1996, Lopes/Súdny dvor (T-547/93, Zb. VS s. I-A-63 a II-185, bod 39), z 9. júla 1997, S/Súdny dvor (T-4/96, Zb. s. II-1125, bod 104), zo 7. februára 2001, Inpesca/Komisia (T-186/98, Zb. s. II-557, body 33 až 35), ako aj uznesenie z 21. novembra 1996, Syndicat des producteurs de viande bovine a i./Komisia (T-53/96, Zb. s. II-1579, body 20 až 26).

126. Dôvodom toho je, že pre riadny priebeh konania musí byť protistrana odvolateľky bez ďalšieho schopná viesť svoju obranu proti výhradám, ktoré boli proti nej vznesené. V dôsledku toho predloženie nových odvolacích dôvodov v neskoršom štádiu konania nie je dovolené, pokiaľ sa tak nerobí v rámci obmedzenej výnimky vymedzenej v článku 48 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, a to ani vo forme „výkladu" žaloby. [52]

127. Mimochodom ešte podotýkam, že žalobcovia v súbežných veciach Mannesmannröhren-Werke/Komisia [53] a JFE Engeneering a i./Komisia [54] popreli dôkaznú hodnotu dôkazných prostriedkov predložených Komisiou na účely preukázania existencie dohody o rozdelení trhov. Odvolacie dôvody, ktoré s ňou súviseli, formulované výslovným spôsobom, boli podrobne preskúmané Súdom prvého stupňa. [55]

128. Preto konštatujem, že Súd prvého stupňa mohol v druhej vete bodu 152 napadnutého rozsudku správne skonštatovať, že Dalmine nepoprela dôkaznú hodnotu súhrnu dôkazov týkajúcich sa účelu predmetnej dohody. Z toho vyplýva, že predmetné časti prvej výhrady uvádzanej v rámci štvrtého odvolacieho dôvodu boli po prvýkrát vznesené až na odvolacom konaní a z tohto dôvodu sú neprípustné. [56]

129. Podľa môjho názoru zostávajúca časť prvej výhrady, ktorá je namierená proti odôvodneniu, na základe ktorého Súd prvého stupňa zamietol výhrady odvolateľky proti svedeckým výpovediam pána Biasizza, je takisto neprípustná.

130. Ako už sám Súd prvého stupňa skonštatoval v bode 152 napadnutého rozsudku, aj keby boli pochybnosti Dalmine o dôkaznej hodnote svedeckých výpovedí pána Biasizza dôvodné, samy nemôžu viesť k zrušeniu rozhodnutia, ktoré totiž vychádza zo súhrnu dôkazov, najmä z výslovných vyhlásení pána Verlucu.

131. Keďže už bolo skonštatované, že relevancia dôkazných prostriedkov nebola na prvom stupni platne popretá, a preto nemôže

52 — Pozri v tomto zmysle uznesenie zo 14. júla 1964, Prakash/Komisia, 76/63, Zb. s. 721.

53 — Už citovaný v poznámke pod čiarou 20.

54 — Tamže.

55 — Zistenia Súdu prvého stupňa v tomto ohľade boli predmetom odvolania pred Súdnym dvorom vo veci Salzgitter Mannesmann (predtým Mannesmannröhren-Werke/Komisia) (C-411/04 P, Ú. v. EÚ C 273, 2004, s. 24) a v spojených veciach Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel/Komisia (C-403/04 P a C-405/04 P, Ú. v. EÚ C 284, 2004, s. 9 a 10).

56 — Pozri okrem iného rozsudky z 2. marca 1994, Hilti/Komisia, C-53/92 P, Zb. s. I-667, bod 49, a Komisia/Brazzelli Lualdi a i., C-136/92 P, už citovaný v poznámke pod čiarou 36, body 57 až 60, a uznesenie z 25. januára 2001, Lech-Stahlwerke/Komisia, C-111/99 P, Zb. s. I-727, bod 25.

byť ďalej popretá v odvolacom konaní, vyplýva z toho, že aj keby boli pochybnosti odvolateľky proti dotknutej časti napadnutého rozsudku dôvodné, nemôžu viesť k zrušeniu tohto rozsudku. V dôsledku toho musí byť prvá časť prvej výhrady tiež vyhlásená za neprípustnú. [57]

132. Druhou výhradou, uvádzanou na podporu štvrtého odvolacieho dôvodu, odvolateľka popiera klasické dogmy doktríny týkajúcej sa výkladu a uplatňovania článku 81 ods. 1 ES, [58] podľa ktorých nie je potrebné skúmať účinok dohody, ktorá svojím obsahom sleduje obmedzenie hospodárskej súťaže medzi účastníkmi a/alebo tretími osobami, na hospodársku súťaž.

133. Výhrada odvolateľky proti tejto judikatúre spočíva v tom, že neumožňuje alebo nedostatočne umožňuje odstupňované uplatňovanie, ak podnik, ktorý sa podieľa na tejto dohode, ju nevykonal alebo ju vykonal len v obmedzenom rozsahu, alebo ak jeho správanie na trhu nemôže podstatne ovplyvniť konkurenčné vzťahy na predmetnom trhu.

134. Súdny dvor a Súd prvého stupňa až doteraz prejavovali výnimočnú prísnosť vo vzťahu k dohodám, ktorých zjavným cieľom je obmedziť alebo skresliť hospodársku súťaž. Známe prípady sa týkajú horizontálnych dohôd o cenách [59] a dohôd o ochrane regiónov, [60] ako je dohoda, ktorá je predmetom prejednávanej veci.

135. Dôvody obrany, ktoré účastník takých dohôd uvádza, teda že ich nevykonal alebo ich vykonal len čiastočne, [61] alebo že jeho prínos k tejto dohode mohol byť len neúčinný, [62] judikatúra odmieta ako irelevantné na účely skonštatovania porušenia článku 81 ods. 1 ES. Takéto dôvody obrany môžu byť nanajvýš zohľadnené na účely stanovenia pokuty.

57 — Pozri okrem iného rozsudky z 11. marca 1997, Komisia/UIC, C-264/95 P, Zb. s. I-1287, bod 48, a zo 16. septembra 1997, Blackspur DIY a i./Rada a Komisia, C-362/95 P, Zb. s. I-4775, body 18 až 23.

58 — Pozri aj rozsudok z 30. júna 1966, Société technique minière, 56/65, Zb. s. 337. Rozsudok bol neskôr viackrát potvrdený najmä súčasným rozsudkom Súdu prvého stupňa z 19. marca 2003, CMA CGM a i./Komisia (T-213/00, Zb. s. II-913, body 175, 177 až 179 a 183).

59 — Pozri okrem iného rozsudok z 11. júla 1989, Belasco a i./Komisia, 246/86, Zb. s. 2117, bod 12.

60 — Pozri okrem iného rozsudky z 15. mája 1975, Frubo/Komisia, 71/74, Zb. s. 563, body 37 a 38, a zo 14. júla 1994, Herlitz/Komisia, T-66/92, Zb. s. II-531, bod 29.

61 — Pozri aj rozsudok Miller/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 38, body 6 a 7; pozri ďalej okrem iného rozsudky z 11. januára 1990, Sandoz prodotti farmaceutici/Komisia, C-277/87, Zb. s. I-45, bod 13, a z 14. júla 1994, Parker Pen/Komisia, T-77/92, Zb. s. II-549, bod 55.

62 — Pozri okrem iného rozsudok Cement, už citovaný v poznámke pod čiarou 9, body 1085 až 1088.

136. Dôvod tohto prísneho prístupu spočíva v okolnosti, že dohody, ktorých cieľom je obmedziť hospodársku súťaž, sa vo všeobecnosti týkajú závažných porušení článku 81 ods. 1 ES, ktoré ako také znamenajú vážne nebezpečenstvo pre konkurenčné vzťahy a obchod medzi štátmi. Každý subjekt, ktorý sa podieľa na takýchto dohodách, si musí byť vedomý jej protiprávnosti *per se.*

137. V tejto súvislosti nie je podľa môjho názoru žiadny dôvod pridŕžať sa návrhu obsiahnutého v tejto výhrade. To platí tým skôr, že dôsledky, ktoré by z toho vyplývali — značné sťaženie šetrenia a dôkazného bremena pre Komisiu, pretože by musela tiež skúmať a preukázať dôsledky predmetných porušení, ktoré sú samy osebe závažné, vo vzťahu k článku 81 ods. 1 ES — by vážne narušili účinnosť tohto ústredného ustanovenia Zmluvy.

138. Preto navrhujem vyhlásiť túto výhradu za nedôvodnú.

139. Piaty odvolací dôvod, ktorý je namierený osobitne proti bodom 156 až 158 napadnutého rozsudku, sa mi tiež javí ako nedôvodný.

140. Dohoda uvedená v článku 1 rozhodnutia v prvom stupni mala za cieľ rozdelenie trhu mimo a v rámci Spoločenstva.

141. Keďže sa Dalmine na prvom stupni obmedzila na tvrdenie, že táto dohoda nenarušila obchod medzi členskými štátmi a, ako už bolo skonštatované vyššie, platne nespochybnila určenie existencie tohto narušenia, Súd prvého stupňa sa mohol v bode 156 obmedziť na dovolávanie sa ustálenej judikatúry,[63] podľa ktorej dohoda môže narušiť obchod medzi členskými štátmi, ak na základe viacerých okolností možno s takýmto účinkom počítať.

142. Keďže táto vec sa týka dohody, ktorej samotným účelom je rozdelenie trhov, Súd prvého stupňa mohol v bode 157 napadnutého rozsudku bez ďalšieho pripustiť, že značné ovplyvnenie obchodu medzi štátmi mohlo predstavovať účinok sledovaný touto dohodou.[64]

63 — Súd prvého stupňa tu odkazuje na svoj rozsudok Atlantic Container Line a i./Komisia (už citovaný v poznámke pod čiarou 33, body 79 a 90). Táto judikatúra, ešte stále aktuálna v čase vydania napadnutého rozsudku, vychádza z ešte staršej ustálenej judikatúry Súdneho dvora, teda z rozsudkov Miller/Komisia (už citovaný v poznámke pod čiarou 38, bod 15); z 25. októbra 1983, AEG/Komisia (107/82, Zb. s. 3151, bod 60), a Bagnasco a i. (už citovaný v poznámke pod čiarou 38, bod 48).

64 — Skutočnosť, že ovplyvnenie obchodu medzi štátmi musí byť značné, vyplýva z rozsudku Ambulanz Glöckner (už citovaný v poznámke pod čiarou 33, bod 48).

143. Aj keby táto dohoda nemala iný účel okrem vzájomnej ochrany trhu Spoločenstva a domáceho trhu japonských výrobcov, mohla by mať podstatný vplyv na obchod medzi štátmi. Obmedzenie dovozu niektorých výrobkov na spoločný trh sa totiž nevyhnutne odrazí na zložení a tiež vo všeobecnosti na objeme tokov obchodu s predmetnými výrobkami medzi štátmi.

E — *Šiesty, siedmy a ôsmy odvolací dôvod*

— *Prekročenie právomoci, nesprávne právne posúdenie a nesprávne posúdenie skutkového stavu, pokiaľ ide o porušenie uvedené v článku 2 rozhodnutia*

144. Práve z tohto dôvodu nemôže byť piaty odvolací dôvod úspešný.

— *Prekročenie právomoci, nesprávne právne posúdenie a nesprávne posúdenie skutkového stavu, pokiaľ ide o účinky porušenia uvedeného v článku 2 rozhodnutia*

— *Nesprávne právne posúdenie a nesprávne posúdenie skutkového stavu, pokiaľ ide o doložky zmluvy o zásobovaní medzi Dalmine a British Steel*

145. V rozsahu, v akom odvolateľka vo svojom piatom odvolacom dôvode tvrdí, že v predmetných bodoch napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa nesprávne vychádzal z myšlienky, že odvolateľka nepoprela na prvom stupni existenciu dohody o rozdelení trhov, odkazujem na moje úvahy o prvej výhrade v rámci štvrtého odvolacieho dôvodu. V nej som dospel k záveru, že s ohľadom na tvrdenia obsiahnuté v žalobe a replike Súd prvého stupňa mohol a musel v konaní na prvom stupni vychádzať z myšlienky, že Dalmine nepoprela existenciu dohody ako takej.

1. Súvislosti a úvahy Súdu prvého stupňa

146. Súvislosti porušenia zisteného v článku 2 sú opísané v bodoch 78 až 97 rozhodnutia napadnutého na prvom stupni.

147. Pokiaľ ide o ochranu vnútroštátnych trhov, tento problém sa objavil v roku 1990, pretože British Steel v tomto čase uvažoval o zastavení výroby bezšvíkových rúr valcovaných za tepla. Britský trh by tak stratil svoj vnútroštátny charakter.

148. Na účely vyriešenia tohto problému British Steel po odstavení svojej továrne v Clydesdale uzavrel zmluvy o zásobovaní hladkých rúr pre TSSL, svoju dcérsku spoločnosť pre tepelné spracúvanie a závitovanie, s Vallourec a Dalmine v roku 1991, a s Mannesmann v roku 1993, pričom každá z týchto zmlúv znela na pevnú percentuálnu sadzbu celkových potrieb British Steel.

149. V zmluvách záviseli ceny hladkých rúr, ktoré sa Vallourec, Dalmine a Mannesmann zaviazali dodať, od cien závitových rúr predávaných British Steel. Tento sa ďalej zaviazal oznámiť každý štvrťrok svojím dodávateľom hladkých rúr ceny, ktoré uplatňuje.

150. Zo svojej strany sa Vallourec, Dalmine a Mannesmann medzi iným zaviazali dodať neurčené množstvá hladkých rúr (pretože neboli dopredu známe), ako aj neuplatňovať s ohľadom na British Steel diskriminačné predajné ceny a podmienky vo vzťahu k ďalším klientom zo Spojeného kráľovstva.

151. Tieto zmluvy boli uzavreté na dobu päť rokov. Po uplynutí tejto doby zostávali naďalej v platnosti, až kým jedna zo zmluvných strán nepodala výpoveď s dvanásťmesačnou výpovednou lehotou.

152. Začiatkom roka 1993 sa uskutočnila reštrukturalizácia európskeho priemyslu bezšvíkových rúr. V rámci tejto reštrukturalizácie sa British Steel rozhodol úplne ukončiť svoje činnosti v tomto odvetví. Tieto činnosti prevzal Vallourec, ktorý v roku 1994 získal kontrolu nad škótskymi zariadeniami British Steel špecializovanými na závitovanie. Dcérska spoločnosť, ktorá takto vznikla, sa stala lídrom na trhu dodávky závitových rúr so závitom v prevedení prémium alebo štandard v oblasti Severného mora.

153. Dňa 31. marca 1994 Vallourec obnovil zmluvy o zásobovaní hladkých rúr s Dalmine a Mannesmann.

154. Z dokumentu „Rozdeľujúci kľúč" vyplýva, že reštrukturalizácia európskeho priemyslu mala priaznivý vplyv na rokovania s japonskými výrobcami: Európa zostala pri európskych výrobcoch.

155. Porušenie uvedené v článku 2 rozhodnutia je centrom záujmu bodov 164 až 246 napadnutého rozsudku.

156. Šiesty, siedmy a ôsmy odvolací dôvod je namierený proti niektorým častiam tejto časti rozsudku vydaného na prvom stupni.

157. Šiesty odvolací dôvod je zvlášť namierený proti bodom 210, 234 a 244 tohto rozsudku.

158. V tej časti rozsudku, ktorá sa týka týchto bodov, Súd prvého stupňa preskúmal tvrdenie, ktorým Dalmine poprela, že zmluvy o zásobovaní; ktoré výrobcovia uzavreli s British Steel, boli výsledkom kartelu. Jej zmluva o zásobovaní s British Steel bola prinajmenšom uzavretá s oprávneným cieľom zvýšiť predaj hladkých rúr OCTG na britskom trhu (bod 193 napadnutého rozsudku).

159. Dalmine zvlášť odmietala výklad Komisie, podľa ktorého zmluvy o zásobovaní British Steel mali za cieľ udržať na európskom trhu umelo vysoké ceny. Napadla závery, ktoré Komisia vyvodila z dĺžky lehôt na dodávky. Ďalej napadla dôkaznú silu viacerých dôkazných prostriedkov a odmietla predpoklad existencie dohody o rozdelení britského trhu medzi európskymi výrobcami a, aj v prípade, že by takáto dohoda existovala, poprela svoju účasť na nej (body 194 až 198 napadnutého rozsudku).

160. Dalmine ďalej zdôraznila, že dôkazné prostriedky uvádzané Komisiou sa týkali výlučne Vallourec a British Steel. Vyvrátila aj tvrdenie Komisie, že k už existujúcej dohode medzi Vallourec a British Steel pristúpila dodatočne. Ďalej rozhodnutie Vallourec, že po prebratí výroby bezšvíkových rúr British Steel prevezme aj zmluvy o zásobovaní British Steel s Dalmine a Mannesmann, podľa nej nepredstavuje náznak existencie dohody týkajúcej sa hospodárskej súťaže. Nakoniec poukazuje aj na veľmi zanedbateľné účinky zmluvy o zásobovaní, ktorú uzavrela s British Steel, na trh (body 199 až 202 napadnutého rozsudku).

161. Proti týmto argumentom Komisia ďalej trvala na svojej koncepcii, podľa ktorej sa zmluvy o zásobovaní začlenili do kontextu základných pravidiel týkajúcich sa rešpektovania vnútroštátnych trhov, ktoré boli prijaté v rámci toho, čo sa nazývalo „Európsko-japonský klub". Uzavretím tejto dohody

o zásobovaní Dalmine vedome prispela k vykonaniu dohody o rešpektovaní vnútroštátnych trhov a ku koordinácii svojej činnosti s činnosťou konkurentov (body 203 až 208 napadnutého rozsudku).

162. V bodoch 209 až 225 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa a posúdil tvrdenia Dalmine a skonštatoval, že boli nedôvodné.

163. V rámci tohto odvolania si bod 210 zaslúži osobitnú pozornosť, pretože šiesty odvolací dôvod odvolateľky je namierený najmä proti nemu. Je formulovaný takto: „Treba skonštatovať, že bez ohľadu na presný rozsah tajnej zmluvy medzi štyrmi európskymi výrobcami každý z nich podpísal jednu zmluvu o zásobovaní obmedzujúcu hospodársku súťaž a vytvoril časť porušenia článku 81 ods. 1 ES uvedenú v článku 2 napadnutého rozhodnutia. Kým článok 2 ods. 1 napadnutého rozhodnutia uvádza, že zmluvy o zásobovaní boli uzatvorené ‚v zmysle porušenia uvedeného v článku 1', odôvodnenie 111 objasňuje, že je pravdou, že účasť na týchto dohodách obmedzujúcich hospodársku súťaž zakladá porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia". [65]

164. Okrem toho šiesty odvolací dôvod je tiež osobitne namierený proti bodom 234 a 244 napadnutého rozsudku, ktoré sa nachádzajú v časti rozsudku venovanej odvolacím dôvodom Dalmine týkajúcim sa relevantného trhu a súvisiacim s porušením uvedeným v článku 1 rozhodnutia.

165. Body 234 a 244 sú formulované takto:

„234 Predovšetkým je potrebné poznamenať, že v článkoch 1 a 2 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že existovali dve samostatné porušenia ovplyvňujúce dva susediace trhy. Preto nie je nič nesprávne na tvrdení, že relevantným trhom na účely porušenia

65 — Bod 111 odôvodnenia rozhodnutia znie: „Predmetom tejto zmluvy boli dodávky hladkých rúr pre lídra na trhu OCTG rúr v oblasti Severného mora a ich účelom bolo zachovať domáceho výrobcu v Spojenom kráľovstve tak, aby sa dosiahlo dodržiavanie základných pravidiel v rámci Európsko-japonského klubu. Hlavným predmetom a účinkom týchto zmlúv bolo rozdelenie všetkých potrieb ich konkurenta BS medzi MRW, Vallourec a Dalmine (Vallourec od roku 1994). Tieto zmluvy viazali nákupné ceny hladkých rúr na ceny závitových rúr spoločnosti BS. Obsahovali aj obmedzenie slobody dodávok BS (Vallourec od februára 1994) a stanovovali poslednému uvedenému povinnosť oznámiť svojim konkurentom uplatňované predajné ceny, ako aj predané množstvá. Okrem toho sa MRW, Vallourec (do februára 1994) a Dalmine zaviazali dodať konkurentovi (BS, neskôr Vallourec od marca 1994) vopred neznáme množstvá".

uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia je trh s hladkými rúrami, zatiaľ čo trhom na účely porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia je trh s rúrkami OCTG štandard, v súlade s definíciami relevantného trhu uvedenými v [bode] 29 [odôvodnenia] napadnut[ého] rozhodnut[ia].

uviedol, že Komisia nedodržala zásadu rovnakého zaobchádzania tým, že nezohľadnila porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia pri stanovení výšky pokút uložených európskym výrobcom napriek tomu, že cieľ a účinky tohto porušenia išli nad rámec ich prispenia k pokračovaniu európsko-japonskej dohody (pozri osobitne bod 571 toho rozsudku).“

...

166. Siedmym odvolacím dôvodom odvolateľka popiera časť napadnutého rozsudku, ktorá je venovaná posúdeniu doložiek zmluvy o zásobovaní uzavretej medzi British Steel a Dalmine Súdom prvého stupňa v bodoch 164 až 193.

244. Treba uviesť, pokiaľ je to relevantné, že tvrdenie Komisie v prvej vete [bodu] 164 [odôvodnenia] napadnutého rozhodnutia,[66] podľa ktorého zmluvy o zásobovaní zakladajúce porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia, boli iba prostriedkom na realizovanie porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, je príliš široké, keďže táto realizácia bola cieľom druhého porušenia spolu s niekoľkými samostatnými, ale spojenými protisúťažnými cieľmi a účinkami. Súd prvého stupňa v rozsudku JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 111 vyššie (bod 569 a nasl.)

167. V bodoch 164 až 174 Dalmine poprela výklad niekoľkých doložiek zmluvy o zásobovaní Komisiou, podľa ktorého tieto naznačujú, že predmetom zmluvy je obmedzenie hospodárskej súťaže tak ako spôsob, akým boli určené množstvá hladkých rúr dodaných prostredníctvom Dalmine a iných výrobcov a spôsob stanovenia zmluvnej ceny.

66 — Tento bod znie: „Pokiaľ ide o zmluvy uzavreté medzi BS, MRW, Dalmine a Vallourec, Komisia sa domnieva, že v skutočnosti sú len prostriedkom na vykonanie zásady rešpektovania vnútroštátnych trhov, ktorá je súčasťou Európsko-japonského klubu. Z tohto dôvodu Komisia nemá v úmysle uložiť sumu dodatočnej pokuty“.

168. V bodoch 179 až 187 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa preskúmal tvrdenia Dalmine týkajúce sa spôsobu stanovenia množstiev dodaných každým dodáva-

teľom British Steel a skonštatoval, že boli nedôvodné. Z predmetných doložiek zmluvy o zásobovaní nespochybniteľným spôsobom vyplýva protisúťažný predmet v prípade zásobovania British Steel prostredníctvom dodávky hladkých rúr a zrieknutia sa možnosti mať priamy zisk z prípadného rozvoja britského trhu závitových rúr.

169. V bodoch 188 až 191 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa ďalej skonštatoval, že matematický vzťah medzi cenami závitových rúr predávaných spoločnosťou Corus a cenou, ktorá bola zaplatená jeho trom dodávateľom za hladké rúry, umožňoval s presnosťou určiť tendenciu, okamih a rozsah zmeny ceny závitových rúr predávaných spoločnosťou British Steel. Domnieval sa, že oznámenie takýchto informácií konkurentom bolo v rozpore s článkom 81 ods. 1 ES.

170. Ôsmy odvolací dôvod sa takisto týka častí napadnutého rozsudku, ktoré sa týkajú doložiek zmluvy o zásobovaní uzavretej medzi British Steel a Dalmine.

2. Výhrady odvolateľky

171. Šiestym odvolacím dôvodom odvolateľka osobitne kritizuje tri body napadnutého rozsudku. Súd prvého stupňa v nich uviedol svoje posúdenie skutkového stavu opísané v článku 2 rozhodnutia, namiesto skutkového stavu opísaného Komisiou. Týmto činom prepísal toto rozhodnutie v základných bodoch, a tak prekročil právomoci, ktoré mu zveruje Zmluva.

172. Terčom tejto kritiky je v prvom rade bod 210 napadnutého rozsudku, keď Súd prvého stupňa potvrdzuje, že „v zmysle porušenia uvedeného v článku 1', [bod] 111 [odôvodnenia] objasňuje, že účasť na týchto dohodách obmedzujúcich hospodársku súťaž zakladá porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia". Naproti tomu odvolateľka sa domnieva, že z uvedeného bodu 111 vyplýva, že nie uzavretie predmetných zmlúv zakladá porušenie, ale ich účel „dosiahnuť dodržiavanie základných pravidiel v rámci Európsko-japonského klubu". Týmto činom Súd prvého stupňa transformoval jednoduché vykonávacie akty základných pravidiel na samostatné porušenie v rozpore s článkom 81 ES.

173. V druhom rade si bod 244 napadnutého rozsudku podľa odvolateľky zaslúži seriózny kritiku: „treba uviesť, ... ,že tvrdenie Komisie v prvej vete [bodu] 164 [odôvodnenia] [sporného] rozhodnutia, podľa ktorého zmluvy o zásobovaní zakladajúce porušenie

uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia, boli iba prostriedkom na realizovanie porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, je príliš široké...". [67] Súd prvého stupňa mal z tohto zistenia vyvodiť jediný možný dôsledok a zrušiť bod 164 odôvodnenia a takisto článok 2 napadnutého rozhodnutia.

174. Previazaním tohto zistenia s dôsledkom, že „toto vykonanie bolo len jedným z viacerých spolu navzájom prepojených, ale odlišných cieľov a protisúťažných účinkov druhého porušenia" si Súd prvého stupňa uzurpoval úlohu, ktorá mu nepatrila.

175. V treťom rade odvolateľka svojím šiestym odvolacím dôvod napáda bod 234 napadnutého rozsudku, v ktorom Súd prvého stupňa, ešte zreteľnejšie ako v bode 210, oddeľuje článok 2 rozhodnutia od jeho článku 1 tým, že potvrdzuje, že v prejednávanej veci ide o dve odlišné porušenia, ktoré zasahujú príbuzné tovarové trhy. Tým, že z vlastného podnetu pridal k relevantným trhom so štandardnými závitovými rúrami OCTG a „produktovodmi projekt" vymedzenými v rozhodnutí aj tretí trh, a to trh s hladkými rúrami, Súd prvého stupňa značne prekročil svoje právomoci.

176. Dalmine v tejto súvislosti ďalej poznamenáva, že opätovný výklad Súdu prvého stupňa týkajúci sa vzťahu medzi článkami 1 a 2 rozhodnutia sa ukázal ako priaznivý pre japonských výrobcov, ktorí neboli považovaní za zodpovedných za „samostatné" porušenie uvedené v článku 2, a z tohto dôvodu mali prospech zo zníženia uloženej pokuty.

177. Svojím siedmym odvolacím dôvodom odvolateľka popiera záver Súdu prvého stupňa, podľa ktorého uzavretím zmlúv o zásobovaní hladkých rúr s British Steel, Dalmine, Mannesmann a Vallourec si *de facto* zamietli prístup na britský trh so závitovými rúrami (tak rúry OCTG „prémium," ako aj rúry OCTG štandard).

178. V prvom rade odvolateľka tvrdí, že keďže nemá licenciu požadovanú pre výrobu závitových rúr podľa procesu VAM, nikdy by nemohla samostatne preniknúť na britský trh.

179. V druhom rade odvolateľka opakuje, že zmluvy o zásobovaní sa vzťahovali na hladké rúry, teda na trh, ktorý nie je uvedený v rozhodnutí.

180. V treťom rade Súd prvého stupňa vykonal nesprávne posúdenie skutkového

67 — Vo francúzskej verzii je táto časť rozsudku formulovaná takto: „... il convient de constater ... que l'affirmation de la Commission... *est excessive*". Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

stavu, keď v bodoch 219 a 229 pripustil, že medzi predmetnými podnikmi existovala dohoda o rozdelení dodávok hladkých rúr pre British Steel.

— Súd prvého stupňa nesprávne vykladal článok 4 zmluvy o zásobovaní, keď pripustil, že zmluvným stranám ukladá povinnosť dodať a zakúpiť hladké rúry do určitej vopred určenej percentuálnej sadzby celkových potrieb British Steel,

181. V štvrtom rade Súd prvého stupňa prehliadal skutočnosť, že zmluva o zásobovaní uzavretá Dalmine s British Steel bola založená na zrejmých obchodných úvahách.

— pri nedostatku dôkazov o horizontálnom zosúladenom postupe dodávateľov bolo úplne dovolené predávať British Steel hladké rúry v takých množstvách, ktoré záviseli od jeho predaja závitových rúr,

182. Svojím ôsmym odvolacím dôvodom odvolateľka popiera posúdenie Súdu prvého stupňa, podľa ktorého boli samotné doložky zmluvy o zásobovaní medzi Dalmine a British Steel protiprávne.

— ani rozhodnutie, ani rozsudok nevysvetľujú, aké by boli protisúťažné účinky cenových vzorcov nachádzajúcich sa v zmluve o zásobovaní,

183. Odvolateľka oprela tento odvolací dôvod o nasledujúce tvrdenia:

— záväzok Dalmine dodať neurčené množstvá hladkých rúr British Steel bol v záujme tejto spoločnosti povolený,

— keďže Dalmine nepredávala rúry OCTG „premium“ na britskom trhu, a teda nebola konkurentom British Steel na tomto trhu, výmena informácií týkajúcich sa cien rúr OCTG jej nemôže byť vytýkaná,

— Súd prvého stupňa mal vziať na vedomie, že British Steel mal na trhu dosť silné postavenie na to, aby mohol vnútiť svoju vôľu potenciálnym dodávateľom,

— nakoniec, tvrdenie Súdu prvého stupňa nachádzajúce sa v bode 189 napadnutého rozsudku, podľa ktorého skutoč-

nosť, že British Steel neoznámil svojim dodávateľom dôverné informácie, nemôže zbaviť podpisovateľov zmlúv o zásobovaní v okolnostiach prejednávanej veci zodpovednosti, je rovnako nezvratné, ako nepreskúmateľné.

3. Tvrdenia Komisie

184. Pokiaľ ide o šiesty odvolací dôvod, Komisia tvrdí, že je úplne nedôvodný.

185. Presnejšie, kritika odvolateľky k bodu 210 napadnutého rozsudku je neodôvodnená, pretože:

— Komisia už vo svojom rozhodnutí jednoznačne skonštatovala, že zmluvy o zásobovaní uvedené v článku 2 rozhodnutia zakladajú osobitné porušenie článku 81 ES. Práve táto skutočnosť jasne vyplýva zo znenia výroku rozhodnutia, v ktorom v prípade článku 2 je tomuto „porušeniu" venované osobitné ustanovenie, a v prípade článku 3 je predmetným podnikom prikázané ukončiť „zistené porušenia". To je ďalej potvrdené v bode 112 rozhodnutia, [68]

— skutočnosť, že článok 2 ods. 1 rozhodnutia hovorí o porušení článku 81 ods. 1 ES „v rámci porušenia uvedeného v článku 1" nič nemení na skutočnosti, že ide o osobitné porušenia,

— Súd prvého stupňa mohol z bodu 111 odôvodnenia rozhodnutia oprávnene vyvodiť, že uzavretie zmlúv o zásobovaní zakladá porušenie zistené v článku 2 toho istého rozhodnutia. Ak je totiž preukázané, že tieto zmluvy zakladajú osobitné porušenie článku 81 ods. 1 ES, tak je ich uzavretie aktom, ktorým sa vykonáva porušenie.

186. Kritika odvolateľky k bodu 244 napadnutého rozsudku je neúčinná, ak by Súd prvého stupňa skonštatoval, že tvrdenie Komisie nachádzajúce sa v bode 164 odôvodnenia rozhodnutia nesmie byť „príliš široké", potom dôsledok, že tento bod má

68 — Tento bod znie takto: „Článok 81 ods. 1 Zmluvy ES výslovne uvádza, že všetky dohody, ktoré majú za cieľ a za následok rozdelenie trhov, sú nezlučiteľné so spoločným trhom. Zmluvy, ktoré majú za cieľ a ktorých výsledkom je rozdelenie dodávok hlavného výrobcu závitových rúr na trhu, ktorý predstavuje takmer polovicu spotreby OCTG v Spoločenstve [bod 50], spôsobujú značné obmedzenie hospodárskej súťaže v rámci spoločného trhu".

byť zrušený, by nemal žiadny vplyv na článok 2 rozhodnutia. V už citovanom bode totiž Komisia len vysvetlila, prečo neuložila za porušenie článku 2 rozhodnutia európskemu podniku osobitnú pokutu. Za tohto predpokladu body 110 až 117 odôvodnenia rozhodnutia, ktoré obsahujú tvrdenia, na základe ktorých Komisia skonštatovala toto porušenie, zostávajú v platnosti.

187. Kritika odvolateľky k bodu 234 napadnutého rozsudku začína opakovaním tvrdení predložených proti bodu 210 tohto rozsudku. Tieto tvrdenia nie sú dôvodné, a to pre dôvody už uvedené v bode 185 týchto návrhov.

188. Výhrada proti tomu, že Súd prvého stupňa v bode 234 vymedzil pre hladké rúry osobitný trh, zatiaľ čo v rozhodnutí boli relevantnými trhmi len trhy rúr OCTG štandard a „produktovodov projekt", je, ako vyplýva z bodov 28, 29 a 31 odôvodnenia rozhodnutia, nepresná. [69]

189. Podľa Komisie je siedmy odvolací dôvod takisto nedôvodný.

69 — Bod 28 začína takto: „Tovary, ktorých sa týka toto konanie, sú bezšvíkové rúry z uhlíkovej ocele (teda s vylúčením rúr s nerezovej ocele)...". Bod 29 definuje rôzne kategórie rúr OCTG. Bod 31 začína takto: „OCTG rúry možno predávať bez závitu (hladké rúry, ktoré sú tiež definované v norme API), alebo závitové...".

190. Komisia v prvom rade popiera tvrdenie Dalmine, podľa ktorého nemohla samostatne vstúpiť na britský trh so závitovými rúrami:

— v rozsahu, v akom išlo o rúry OCTG „prémium", pre ktoré nevlastnila požadovanú licenciu, Komisia odkazuje na bod 186 napadnutého rozsudku, v ktorom Súd prvého stupňa konštatuje, že nemožno vylúčiť, že Dalmine mohla získať takúto licenciu,

— okrem toho sa preukázalo, že Dalmine už predávala rúry OCTG štandard, pre ktoré nebola potrebná licencia, mimo Talianska.

191. Súd prvého stupňa preto mohol dospieť k záveru, že uzavretím zmluvy o zásobovaní najprv s British Steel a potom s Vallourec sa Dalmine sama pripravila o možnosť vstúpiť na britský trh so závitovými rúrami.

192. Tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého pri zásobovaní hladkých rúr nemožno hovoriť o hospodárskej súťaži medzi výrobcami

z európskeho kontinentu, pretože si sami zabezpečujú závitovanie a vyvážajú ich len v obmedzených množstvách, nemožno brať vážne, a to vo svetle skutočnosti, že odvolateľka uzavrela zmluvu o zásobovaní pre potenciálne neobmedzené množstvo hladkých rúr, aby mohla takto pokryť 30 % potrieb British Steel.

193. Námietky odvolateľky proti bodom 219 a 229 sú vo svetle súčasnej judikatúry nedôvodné:

— Súd prvého stupňa mohol vyvodiť v bodoch 219 a 220 svojho rozsudku záver, že existuje horizontálny kartel pre rozdelenie dodávok hladkých rúr pre British Steel, [70]

— úvahy Súdu prvého stupňa, podľa ktorých skutočnosť, že Dalmine mohla mať obchodný záujem na svojej zmluve s British Steel, sama osebe nič nemení na jej protiprávnosti, možno vyvrátiť len s ťažkosťami.

194. Pokiaľ ide o ôsmy odvolací dôvod, Komisia poznamenáva, že výhrady, ktoré obsahuje, sú opakovaním argumentov predložených na prvom stupni na účely vyvrátenia protisúťažnej povahy niektorých doložiek zmluvy o zásobovaní uzavretej s British Steel. Preto sa musia považovať za neprípustné.

195. Subsidiárne sa Komisia domnieva, že tieto výhrady sú nedôvodné. Pripomína, že medzi iným obchodné záujmy a rokovacia sila zmluvných strán nič nemenia na protiprávnej povahe zmluvy porušujúcej článok 81 ods. 1 ES.

4. Posúdenie

196. Silné argumenty, ktorými odvolateľka útočí (ťažké delostrelectvo, ktoré odvolateľka dáva do pohybu) v šiestom odvolacom dôvode proti bodom 210, 224 a 244 napadnutého rozsudku a ktorými sa neobáva obviniť Súd prvého stupňa zo skreslenia skutkového stavu a vôle Komisie, vrátane jeho právneho posúdenia výčitiek obsiahnutých v rozhodnutí, ktoré by sa rovnalo zjavnému porušeniu práva na obhajobu, sa pri pozornejšom skúmaní zdajú byť menej pôsobivé, ako to, čo by naznačovali zvučné slová týchto argumentov a s nimi súvisiacich kvalifikácií.

70 — Komisia tu odkazuje na rozsudok zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, bod 57).

197. Pred skúmaním troch častí tohto odvolacieho dôvodu — ktoré navzájom súvisia, alebo sa prekrývajú — pripomínam súvislosti predmetného porušenia v článku 2 rozhodnutia, tak ako sú vyjadrené v bodoch 148 až 158 týchto návrhov.

198. Podľa prezentácie skutkového stavu Komisiou Vallourec, Dalmine, Mannesmann a British Steel spolupracovali, aby zabezpečili vstup európskych výrobcov na britský trh, v prvom rade tým, že Vallourec, Dalmine a následne Mannesmann — každý v stanovenej čiastke — dodávali hladké rúry, ktoré British Steel potreboval na ich transformáciu na závitové rúry „prémium" alebo štandard po tom, čo sám prestal vyrábať hladké rúry. Po tom, čo v roku 1994 British Steel úplne vystúpil z odvetvia, na jeho miesto na britskom trhu nastúpil Vallourec.

199. Nasledujúca právna otázka je ťažiskom sporu na prvom stupni: bola Komisia oprávnená kvalifikovať toto správanie sa európskych výrobcov, ktorí si chceli vyhradiť britský trh pre seba, porušením článku 81 ods. 1 ES?

200. V predmetných bodoch napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa bezpochyby na túto otázku odpovedal kladne a to tiež v tom zmysle, že porušenie uvedené v článku 2 porušujúce článok 81 ods. 1 ES, ktoré aj keby bolo spáchané „v zmysle porušenia uvedeného v článku 1", by mohlo byť napriek tomu posudzované samostatne.

201. Odvolateľka predkladá tvrdenia, ktorými popiera zistenie skutkového stavu Súdom prvého stupňa v bodoch 210 a 234, zvlášť v bode 111 odôvodnenia rozhodnutia,[71] teda túto časť: „predmetom týchto zmlúv bolo zásobovania lídra na trhu OCGT v oblasti Severného mora hladkými rúrami a ich účelom bolo zachovať vnútroštátneho výrobcu v Spojenom kráľovstve tak, aby sa dosiahlo rešpektovanie ‚základných pravidiel' v rámci Európsko-japonského klubu". Podľa nej z toho vyplývalo, že nie skutočnosť, že boli uzavreté zmluvy o zásobovaní ako také, ale skutočnosť, že boli uzavreté, aby sa dosiahlo rešpektovanie „základných pravidiel", je určujúca pre to, aby sa im priznala povaha porušenia v zmysle bodu 111 odôvodnenia rozhodnutia.

202. Podľa môjho názoru toto zistenie vôbec nevyplýva zo súvislosti medzi bodmi 111 a 112[72] odôvodnenia rozhodnutia. V bode 112 v prvej vete totiž Komisia lakonicky konštatuje: „Článok 81 ods. 1 Zmluvy ES výslovne uvádza, že dohody, ktorých pred-

71 — Úplne prevzaté v poznámke pod čiarou 65.

72 — Už úplne prevzaté v poznámke pod čiarou 68.

metom a účinkom je rozdelenie trhov, sú nezlučiteľné so spoločným trhom".

203. Keďže zmluvy o zásobovaní mali za cieľ prispieť k ochrane britského trhu proti outsiderom, teda k rozdeleniu trhov, možno ich samy osebe považovať za porušenia článku 81 ods. 1 ES.

204. Podľa toho, čo už vyplýva zo znenia článku 2 ods. 1 rozhodnutia a je ešte raz potvrdené v článku 3 tohto rozhodnutia, Komisia už kvalifikovala ako samostatné porušenie článku 81 ES správanie sa európskych výrobcov smerujúce k vyhradeniu si britského trhu po reštrukturalizácii v odvetví bezšvíkových rúr v rámci Spoločenstva.

205. Táto kvalifikácia bola založená na skúmaní skutkového stavu v rozhodnutí. Z toho vyplýva, že ak British Steel zastavil výrobu bezšvíkových rúr tým, že uzavrel svoju továreň v Clydesdale, ale ešte dočasne pokračoval vo výkone svojich činností v oblasti tepelného spracúvania a závitovania prostredníctvom svojej dcérskej spoločnosti TSSL — pričom táto zostala v období od roku 1990 do roku 1994 hlavným dodávateľom rúr OCTG „premium" a štandardných rúr s OCTG v oblasti Severného mora — na britskom trhu sa objavil samostatný trh s medzivýrobkom, teda trh hladkých bezšvíkových rúr s British Steel ako hlavným klientom.

206. Vo svetle tejto kvalifikácie tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého Súd prvého stupňa prekročil svoje právomoci tým, že v bode 234 napadnutého rozsudku rozhodol, že porušenia uvedené v článkoch 1 a 2 rozhodnutia sa uskutočnili na odlišných trhoch, teda na trhu s rúrami OCTG štandard a hladkými bezšvíkovými rúrami, je nedôvodné.

207. Podľa toho, čo mohol Súd prvého stupňa skonštatovať v bodoch 235 a 236, ide totiž o dva samostatné, avšak navzájom súvisiace trhy, ktoré sú zasiahnuté dvoma samostatnými navzájom súvisiacimi porušeniami: „Komisia opísala situáciu, ktorou boli dohody medzi európskymi výrobcami, ovplyvňujúcimi trh s hladkými rúrami v Spojenom kráľovstve formulované, minimálne v časti, ktorej predmetom bola ochrana upadajúceho trhu Spojeného kráľovstva pred dovozmi rúr OCTG štandard od Japoncov".

208. Z toho je potrebné vyvodiť, že závažné obvinenia odvolateľky, podľa ktorých v bode 234 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa *a posteriori* skreslil nielen skutkový stav, ale aj vôľu Komisie, nie sú založené na pravde.

209. Výhrada proti bodu 244 napadnutého rozsudku sa v podstate rovná tomu, že zo zistenia, že „tvrdenie Komisie v prvej vete [bodu] 164 [odôvodnenia] [sporného] rozhodnutia, podľa ktorého zmluvy o zásobovaní zakladajúce porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia, boli iba prostriedkom na realizovanie porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, je príliš široké, keďže táto realizácia bola cieľom druhého porušenia spolu s niekoľkými samostatnými, ale spojenými protisúťažnými cieľmi a účinkami", mal Súd prvého stupňa vyvodiť záver o „zrušení" tohto bodu.

210. Skúmanie Súdu prvého stupňa v tomto bodu napadnutého rozsudku je logickým dôsledkom zistenia uskutočneného v bode 210 a, ešte aj jasne v bode 234, že články 1 a 2 rozhodnutia sa vzťahujú na dve samostatné porušenia článku 81 ES, aj keď je medzi nimi podstatná súvislosť.

211. V dôsledku toho mohol Súd prvého stupňa v už citovanom bode 164 vytýkať Komisii jednostrannosť jej tvrdenia, podľa ktorého predmetné porušenie v článku 2 jej rozhodnutia bolo len prostriedkom na vykonanie porušenia skonštatovaného v článku 1.

212. Takže táto výčitka Komisii v rámci jeho posúdenia závažnosti porušenia nič nemení na zistení Komisie, ktoré Súd prvého stupňa prv v bodoch 210 a 244 považoval za správne, podľa ktorého sa rozhodnutie v skutočnosti vzťahuje na dve samostatné navzájom súvisiace porušenia článku 81 ods. 1 ES.

213. Úvahy, ktorých sa pridŕžala Komisia v bode 164 odôvodnenia rozhodnutia, vedú k záveru, že úzka súvislosť medzi dvoma porušeniami, ktorú priznala („prostriedok vykonania zásady rešpektovania vnútroštátnych trhov v rámci Európsko-japonského klubu"), nemá za následok že by bolo z tohto dôvodu potrebné uložiť európskym výrobcom dodatočnú pokutu.

214. „Zrušenie" tohto bodu rozhodnutia by malo za následok, že úzka súvislosť medzi oboma porušeniami, ktorú Komisia priznala, by ďalej nemohla byť dôvodom pre oslobodenie porušenia, skonštatovaného v článku 2 rozhodnutia, od osobitnej pokuty.

215. Skutočnosť, že ako vyplýva z bodu 245 napadnutého rozsudku, Súd prvého stupňa nechcel vyvodiť tento dôsledok zo svojho zistenia, že Komisia v bode 164 odôvodnenia svojho rozhodnutia uskutočnila príliš jednostranné posúdenie porušenia uvedeného v článku 2, odvolateľke skôr vyhovovala,

ako by jej škodila. Ak totiž Komisia musela porušeniu uvedenému v článku 2 rozhodnutia priznať samostatný význam, aby mohla stanoviť výšku pokuty, muselo by to viesť k vyššej pokute, pričom všetky ostatné veci by zostali rovnaké.

216. Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že výhrada proti bodu 244 napadnutého rozsudku je nedôvodná, pretože nemôže viesť k odlišnému rozsudku o existencii dvoch samostatných, aj keď navzájom súvisiacich porušení článku 81 ES, a že nemôže byť úspešná, pokiaľ zrušenie bodu 164 odôvodnenia rozhodnutia nemá pre toto zistenie dôsledky, a navyše by mohlo viesť k samostatnému zohľadneniu porušenia vymedzeného v článku 2 rozhodnutia na účely stanovenia pokuty.

217. Z troch výhrad na podporu siedmeho odvolacieho dôvod má prvá výhrada výrazný skutkový charakter, pretože odvolateľka popiera skutkové zistenia Súdu prvého stupňa, teda že British Steel zviazal svojich troch konkurentov takým spôsobom, že akákoľvek skutočná alebo potenciálna hospodárska súťaž — vo vzťahu k závitovým rúram — z ich strany na domácom trhu zmizla, za cenu obetovania svojej slobody zásobovania,[73] a že ak by neboli existovali zmluvy o zásobovaní, iní európski výrobcovia ako British Steel by mali za normálnych okolností bez ohľadu na základné pravidlá, skutočný alebo aspoň potenciálny obchodný záujem konkurovať mu na britskom trhu so závitovými rúrami, ako aj navzájom si konkurovať v zásobovaní British Steel hladkými rúrami.[74]

218. Táto výhrada je prípustná len v rozsahu, v akom sa odvolateľka touto výhradou snaží preukázať, že sa Súd prvého stupňa dopustil zjavne nesprávneho posúdenia skutkového stavu.[75] Takže v tomto prípade musia byť skutkové tvrdenia odvolateľky presné a podstatné, aby mohli podoprieť podobné zjavne nesprávne posúdenie.

219. Odvolateľka má veľmi ďaleko k úspechu v tomto bode. Aj keby sa pripustilo, že prístup Dalmine na britský trh so štandardnými rúrami OCGT a s rúrami OCTG „prémium", teda s konečnými výrobkami, nebol jednoduchý s ohľadom na rozdiely v štruktúre jej radu výrobkov a v štruktúre dopytu na britskom trhu (predovšetkým rúry OCTG „prémium" so špeciálnou kombináciou VAM, ktoré majú licenciu), odvolateľka nepotrebovala uzavrieť dohodu na dodávku hladkých rúr, medzi-

73 — Bod 181 napadnutého rozsudku.

74 — Bod 185 napadnutého rozsudku.

75 — Ide o ustálenú judikatúru; pozri okrem iného rozsudky z 11. februára 1999, Antillean Rice Mills a i./Komisia, C-390/95 P, Zb. s. I-769, bod 29, a zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, Zb. s. I-5291, bod 49.

výrobku, s British Steel, ktorej dohoda na jednej strane stanovila jej podiel na trhu s medzivýrobkom na 30 % v priebehu najmenej piatich rokov a na druhej strane odňala konečným výrobkom prístup na trh počas toho istého obdobia.

220. Skutočnosti a okolnosti predkladané odvolateľkou, štruktúra jej radu výrobkov a skutočnosť, že jej výroba hladkých rúr bola z veľmi veľkej časti určená na spracúvanie v jej vlastnom podniku, nevyvracajú to, že skutkové zistenie Súdu prvého stupňa bolo odôvodnené, teda že Dalmine prispela uzavretím dohody o zásobovaní s British Steel, ak nie k vylúčeniu tak prinajmenšom k závažnému obmedzeniu skutočnej a potenciálnej hospodárskej súťaže na britskom trhu predmetných výrobkov.

221. Táto výhrada je preto nedôvodná.

222. Skutočnosť, že druhá výhrada na podporu siedmeho odvolacieho dôvodu je nedôvodná, tým viac, že je založená na predpoklade, že trh s hladkými rúrami je trhom, na ktorý sa rozhodnutie nevzťahuje, už vyplýva z môjho posúdenia šiesteho odvolacieho dôvodu vyššie.

223. Takže táto výhrada je takisto nedôvodná, pokiaľ ide o to, že dohoda o zásobovaní hladkých rúr nemôže mať podstatné účinky na trh s rúrami OCTG štandard uvedený v článku 1 rozhodnutia, keďže hladké rúry, ktoré boli dodané, boli na 80 % spracované na rúry OCTG „prémium". Toto tvrdenie nebráni tomu, aby značná časť dodaných hladkých rúr, teda 20 %, bola spracovaná na rúry OCTG štandard.

224. Treťou výhradou odvolateľka popiera zistenie Súdu prvého stupňa, podľa ktorého je základom zmlúv o zásobovaní horizontálna stratégia medzi predmetnými podnikmi, podľa ktorej bola aj Dalmine zapojená v tejto stratégii.

225. Táto výhrada sa mi zdá zjavne neprípustná, pretože znamená, že pri posúdení rozsiahleho súhrnu dôkazných prostriedkov Súdom prvého stupňa, ktoré Komisia vo svojom rozhodnutí uviedla, aby preukázala existenciu takejto stratégie, bude potrebné aj druhé posúdenie v odvolacom štádiu. Toto posúdenie sa nachádza v bodoch 214 až 225 napadnutého rozsudku.

226. Táto výhrada je prípustná, len pokiaľ odvolateľka svojou výhradou preukáže, že Súd prvého stupňa sa dopustil zjavne

nesprávneho posúdenia vo svojom posúdení dôkaznej hodnoty dôkazných prostriedkov uvádzaných Komisiou v jej rozhodnutí. Takže tvrdenia predložené na podporu tejto výhrady majú natoľko všeobecný a nepresný charakter, že neposkytujú ani východiskový bod pre domnienku o nesprávnosti tohto posúdenia.

227. Týmto sa dostávam k ôsmemu odvolaciemu dôvodu, ktorého neprípustnosť Komisia namieta, z dôvodu že by bol zbytočným opakovaním výhrad uvádzaných v konaní na prvom stupni proti jej rozhodnutiu.

228. Keďže tento odvolací dôvod je podopretý nie menej, ako ôsmimi výhradami, ktoré sa sčasti týkajú právneho posúdenia Súdu prvého stupňa a sčasti právnej kvalifikácie skutkového stavu Súdom prvého stupňa, uprednostním skúmanie otázky prípustnosti v rámci každej z týchto výhrad.

229. V prvom a v druhom rade navrhujem vyhlásiť za neprípustné výhrady, ktorými odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa mal prihliadať na:

a) obchodné záujmy British Steel na doložke týkajúcej sa množstiev, ktoré má dodať Dalmine, vyjadrené percentom (30 %) z meniacich potrieb hladkých rúr;

b) prednostné postavenie, ktoré má British Steel ako zmluvná strana dohody o zásobovaní.

230. Pokiaľ to možno overiť, tieto výhrady neboli výslovne [76] uvádzané na prvom stupni, takže Súdu prvého stupňa nemožno vytýkať, že sa k tejto veci vo svojom rozsudku nevyjadril.

231. Tieto dve výhrady sú okrem toho v každom prípade nedôvodné.

232. British Steel mal v skutočnosti zrejmý záujem na tom, aby boli jeho meniace sa potreby hladkých rúr pokryté, to však nie je dôvod, aby bol pre uspokojenie týchto potrieb zvolený zmluvný mechanizmus, ktorý *de facto* vylučuje hospodársku súťaž medzi jeho dodávateľmi a ktorý ho ešte aj chráni pred potenciálnou hospodárskou súťažou zo strany týchto dodávateľov na trhu konečných výrobkov.

76 — Naopak, boli uvádzané ako dôvod obrany v odpovedi Dalmine na oznámenie o výhradách. Pozri prílohu 12 žaloby na prvom stupni, s. 19, 22 a 23.

233. Dovolávanie sa prednostného postavenia British Steel pri uzavretí zmluvy o zásobovaní už nie je presvedčivé, pretože nič nemení na protiprávnosti predmetnej doložky o dodávke. Okrem toho, aj keby takáto prednostné postavenie existovalo, mohlo by byť využívané až po rozhodnutí odvolateľky nadviazať zmluvný vzťah s British Steel.

234. Tretia výhrada, ktorou odvolateľka tvrdí, že článok 4 zmluvy o zásobovaní nemôže byť skonštruovaný tak, že zaväzuje obe zmluvné strany, pokiaľ ide o vopred stanovené percento hladkých rúr, ktoré má byť dodané a odkúpené, nie je podopretá skutkovými tvrdeniami. Komisia oprávnene poznamenala, že odkaz na odpoveď odvolateľky na oznámenie o výhradách [77] neponúka nijaký styčný bod pre toto tvrdenie. V žalobe, ani v replike na prvom stupni nemožno nájsť žiadny skutkový základ v prospech tejto výhrady.

235. Táto výhrada je preto neprípustná, pretože bola uvádzaná oneskorene, a v každom prípade je nedôvodná, pretože vôbec neobsahuje odôvodnenie alebo ho obsahuje len nedostatočne.

236. Štvrtá výhrada je opakovaním tvrdenia, ktoré už bolo predložené v rámci siedmeho odvolacieho dôvodu — a už zopakované v bodoch 225 a 226 týchto návrhov —, podľa ktorého existencia horizontálneho kartelu medzi štyrmi európskymi výrobcami pred uzavretím zmluvy o zásobovaní nie je dokázaná. Z toho dôvodu je nedôvodná.

237. Piatu výhradu, ktorou odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa nevysvetlil, v čom spočívali údajné protisúťažné účinky cenového vzorca prevzatého do zmluvy o zásobovaní, vyvracajú body 181 a 188 až 191 napadnutého rozsudku, v ktorých Súd prvého stupňa vysvetľuje, že v dôsledku používania uvedeného cenového vzorca dostali traja predmetní dodávatelia presné údaje o trende, okamihu a rozsahu každej zmeny cien závitových rúr, ktoré British Steel predáva. Okrem toho tento cenový vzorec mal za následok, že dodávatelia British Steel už nemali záujem navzájom súťažiť v cene závitových rúr na britskom trhu. Pokles cien rúr, ktorý by z toho mohol vyplývať, by sa totiž okamžite prejavil v poklese cien hladkých rúr, ktoré dodávali British Steel. [78]

77 — Príloha 12 žaloby na prvom stupni, s. 21 a 22.

78 — Pozri bod 181 napadnutého rozsudku, ktorý odkazuje na bod 153 odôvodnenia rozhodnutia napadnutého na prvom stupni.

238. Pre nedostatok riadneho odôvodnenia je piata výhrada zjavne nedôvodná.

F — *Deviaty a desiaty odvolací dôvod*

239. To isté platí pre šiestu výhradu. Ak je pravda, že odvolateľka môže tvrdiť, že výmena informácií o cene nemala pre ňu význam, pretože sa týkala rúr OCTG „prémium", ktoré sú výrobkom, pri ktorom nemala prístup na britský trh z dôvodu licencie, nič to nemení na skutočnosti, že tieto informácie mali pre jej obmedzené činnosti na tomto trhu v oblasti rúr OCTG štandard význam. Disponovanie týmito informáciami ju mohlo *de facto* viesť k prispôsobeniu cien tohto výrobku na britskom trhu.

— Porušenie článku 81 ES a nedostatok odôvodnenia pri posúdení, či Komisia dodržala článok 15 nariadenia č. 17 a usmernenia k metóde stanovovania pokút[79]*, pokiaľ ide o posúdenie závažnosti porušenia vytýkaného Dalmine*

240. Siedma výhrada je len holým tvrdením. Nie je dovolené vytrhnúť bod (189) rozsudku z jeho kontextu a potom označiť tvrdenie Súdu prvého stupňa za „nezvratné a tajomné", zatiaľ čo sa odôvodnenie tohto tvrdenia nachádza v nasledujúcich bodoch napadnutého rozsudku. Táto výhrada preto musí byť vyhlásená pre nedostatok odôvodnenia za zjavne nedôvodnú.

— Porušenie článku 81 ES a nedostatok odôvodnenia pri posúdení, či Komisia dodržala článok 15 nariadenia č. 17 a usmernenia k metóde stanovovania pokút, pokiaľ ide o posúdenie doby trvania porušenia a poľahčujúcich okolností

1. Výhrady odvolateľky

242. Vo vyčerpávajúcom vysvetlení, ktorým odvolateľka zdôvodňuje deviaty odvolací dôvod, treba odlíšiť tri hlavné výhrady:

241. Ôsma výhrada len opakuje výhrady, ktoré odvolateľka uvádzala na podporu šiesteho odvolacieho dôvodu. Z môjho posúdenia týchto výhrad vyplýva, že táto výhrada musí byť takisto vyhlásená za nedôvodnú.

a) Súd prvého stupňa neprávom neprihliadal na to, že veľkosť relevantného trhu

79 — Usmernenia pre výpočet pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 Zmluvy ES (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3), ďalej len „usmernenia").

ako jediné objektívne kritérium musí byť základom pre posúdenie závažnosti porušenia;

— Súd prvého stupňa preto neprávom rozhodol, že veľkosť zasiahnutého trhu je len jedným z relevantných faktorov, [80]

b) Súd prvého stupňa neprávom neprihliadal na to, že Komisia sa dopustila nesprávneho uplatňovania bodu 1 A usmernení;

— zistenie Súdu prvého stupňa, že „pokuta uložená podniku z titulu porušenia predpisov v oblasti hospodárskej súťaže musí byť primeraná porušeniu, zhodnotená z celkového pohľadu, berúc do úvahy najmä závažnosť porušenia predpisov...“, [81] je preto tautologické a úplne neobjektívne.

c) Súd prvého stupňa neprávom nevzal do úvahy aj správanie a veľkosť predmetných podnikov na účely stanovenia výšky pokút.

244. Tvrdenia, ktorými odvolateľka rozvinula druhú výhradu, sú v podstate tieto:

243. Tvrdenia, ktoré odvolateľka predkladá na podporu prvej výhrady, možno zhrnúť takto:

— podľa usmernení musí byť závažnosť porušenia vyvodená z troch kritérií: z povahy porušenia, z jeho skutočného dopadu na trh tam, kde je ho možné zmerať, a z veľkosti zasiahnutého trhu,

— veľkosť relevantného trhu je jediným objektívnym kritériom, ktoré môže byť zohľadnené pri posúdení závažnosti porušenia. V dôsledku toho akékoľvek posúdenie závažnosti porušenia musí byť v prvom rade založené na tejto skutočnosti,

— v prvom rade sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho posúdenia povahy porušenia, keď pripustil, že sa zameriavala na dohodu o rozdelení trhov medzi európskymi výrobcami,

80 — Bod 259 napadnutého rozsudku.

81 — Bod 259 napadnutého rozsudku.

— v druhom rade Súd prvého stupňa neprávom vychádzal z tabuľky podielov na trhu predmetných výrobcov, [82] ktorá sa nachádza v bode 68 odôvodnenia rozhodnutia, pretože táto tabuľka nemohla mať pre posúdenie účinkov údajných porušení na predmetné tovarové trhy žiadny význam,

— v treťom rade Súd prvého stupňa neprávom neprihliadal na obmedzenú veľkosť geografických trhov a relevantných tovarových trhov pri posúdení tvrdenia Komisie, podľa ktorého v prejednávanej veci ide o „veľmi závažné" porušenie,

— nakoniec Súd prvého stupňa dostatočne neodôvodnil svoje posúdenie, podľa ktorého Komisia mohla tvrdené porušenia kvalifikovať ako veľmi závažné. Preto je jeho posúdenie o uloženej pokute nepodložené.

245. Tretia výhrada je v podstate založená na nasledujúcich tvrdeniach:

— pri svojom posúdení pokút uložených Komisiou sa Súd prvého stupňa nevyjadril k veľkosti podnikov, ktorých sa porušenie týka, vyjadrenej v ich obratoch. Nízka pokuta pre veľmi veľký podnik by totiž mohla ľahko prekročiť strop 10 % v prípade menšieho podniku, alebo byť v každom prípade nadmerne vysoká. Na podporu tohto tvrdenia odvolateľka argumentuje bodom 1 hlavou A šiestym pododsekom usmernení, [83]

— ďalej Súd prvého stupňa nepreskúmal tvrdenia Dalmine [84] v súvislosti s nepomerom medzi výškou pokuty a jej obratom, týkajúcim sa predmetných tovarov na svetovom trhu, spoločnom trhu a na francúzskom, nemeckom, talianskom a anglickom trhu,

— „nezanedbateľný dopad na trh Spoločenstva", o ktorý ide v bode 290 napadnutého rozsudku, musí byť podľa odvolateľky posudzovaný nielen podľa veľkosti trhu, ale predovšetkým podľa konkrétneho dopadu na konkurenčné vzťahy. Naproti tomu, ak ide

82 — Bod 296 napadnutého rozsudku.

83 — Predmetná časť znie takto: „v prípade protiprávnych konaní zahŕňajúcich viacero podnikov... by mohlo byť v niektorých prípadoch vhodné zvážiť stanovené sumy..., aby sa mohla zohľadniť osobitná váha, a teda skutočný dopad protiprávneho konania každého podniku na hospodársku súťaž, najmä ak existuje značný rozdiel vo veľkosti podnikov, ktoré sú páchateľmi protiprávneho konania rovnakej povahy".

84 — Prevzaté v odseku 320 napadnutého rozsudku.

o stanovenie výšky pokuty a posúdenie jej primeranosti, je faktorom, ktorý sa má vziať do úvahy, relatívna výška obratov predmetných podnikov,

— nakoniec odvolateľka popiera tvrdenie Súdu prvého stupňa, podľa ktorého len čo sa preukáže, že podnik koná v súlade so svojimi konkurentmi pri rozdelení trhov, skutočnosť, že sa na trhu nesprával tak, ako bolo dohodnuté s jeho konkurentmi, nie je okolnosťou, ktorá sa má vziať do úvahy pri stanovení výšky pokuty.

246. Desiaty odvolací dôvod obsahuje štyri výhrady:

— Súd prvého stupňa neprávom neuznal, ani nesankcionoval skutočnosť, že Komisia vo svojom rozhodnutí nevysvetlila, prečo neprihliadala na poľahčujúce okolnosti tvrdené odvolateľkou,

— Súd prvého stupňa neprávom nepreskúmal tvrdenia odvolateľky, podľa ktorých mala pri vypracovaní dohôd o rozdelení trhov len obmedzenú úlohu a tieto dohody dodržiavala len čiastočne,

— ďalej sa odvolateľka domnieva, že Súd prvého stupňa neprávom nepovažoval za poľahčujúcu okolnosť skutočnosť, že okamžite ukončila svoje porušenie po prvých krokoch Komisie,

— nakoniec Súd prvého stupňa nedostatočne ohodnotil spoluprácu Dalmine v priebehu správneho konania ako poľahčujúcu okolnosť.

2. Tvrdenia Komisie

247. Komisia sa domnieva, že deviaty odvolací dôvod je úplne nedôvodný.

248. Pokiaľ ide o prvú výhradu, podotýka, že predpoklad, na ktorom odvolateľka zakladá svoje tvrdenie, teda že pre posúdenie závažnosti porušenia je jediným objektívnym, a preto rozhodujúcim kritériom veľkosť

zasiahnutého trhu, je vyvrátené samotným znením usmernení. Začiatok bodu 1 hlavy A usmernení totiž neponecháva žiadne pochybnosti o skutočnosti, že veľkosť trhu je len jedným z faktorov, na ktoré sa bude prihliadať: „Pri posudzovaní závažnosti porušenia pravidiel sa musí brať do úvahy ich povaha, skutočný dosah na trh tam, kde je ho možné merať, a veľkosť relevantného zemepisného trhu [geografického trhu — *neoficiálny preklad*]".

249. Pokiaľ ide o druhú výhradu, poznamenáva, že prvé tvrdenie, ktoré odvolateľka predkladá na jej podporu, teda že Komisia dostatočne nepreukázala, že porušenie malo za cieľ rozdelenie trhov, nie je prípustné, pretože odvolateľka nepoprela toto tvrdenie v konaní na prvom stupni. [85]

250. Výhrada, podľa ktorej Súd prvého stupňa neprávom použil v bode 296 svojho rozsudku tabuľku nachádzajúcu sa v bode 68 rozhodnutia, aby doložil konkrétny dopad porušenia na trhové vzťahy, je klamlivá, pretože tento bod rozsudku sa nevzťahuje na určenie účinkov porušenia na trh, ale na otázku, či je pri stanovení výšky pokuty potrebné prihliadať aj na správanie a veľkosť podnikov.

85 — O tejto otázke pozri body 118 až 128 týchto návrhov.

251. Nakoniec Komisia dodáva, že judikatúra citovaná odvolateľkou [86] nepotvrdzuje jej tvrdenie, podľa ktorého pri posúdení závažnosti porušenia musí Komisia vždy skúmať jeho dopad na trh.

252. Tvrdenie, podľa ktorého je napadnutý rozsudok vo svojom bode 263 vnútorne protirečivý, už nie je správne, pretože Súd prvého stupňa sa v jednom prípade jasne zameriava na významnú geografickú veľkosť trhu a v druhom prípade na trh štandardných rúr OCGT a „produktovodov projekt", ktorý je uvedený v článku 1 rozhodnutia, ktorý je len obmedzeným podielom celkového trhu rúr OCGT a bezšvíkových produktovodov.

253. Komisia ďalej pripomína, že pri stanovení výšky pokuty — 10 miliónov eur — skutočne prihliadala na túto poslednú uvedenú skutočnosť, čo skonštatoval aj Súd prvého stupňa.

254. Pokiaľ ide o tretiu výhradu, Komisia podotýka, že v súlade s usmerneniami [87] je oprávnená, nie však povinná, stanoviť výšku

86 — Rozsudky z 8. júla 1999, Komisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Zb. s. I-4125, bod 99, a CMA CGM a i./Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 58, bod 264.

87 — Pozri bod 1 hlavu A šiesty bod.

pokuty s ohľadom na rozdiely vo veľkosti predmetných podnikov.

255. Nech je to akokoľvek, Súd prvého stupňa sa pri výkone svojej plnej právomoci posúdiť uložené pokuty nedomnieval, že by bolo potrebné vykonať posúdenie v závislosti od veľkosti predmetných podnikov. [88]

256. Komisia nerozumie, prečo by mal relatívny obrat predmetných tovarov citovaný odvolateľkou spôsobiť to, že uložená pokuta je neprimeraná. To platí aj pre údajnú povinnosť Komisie stanoviť výšku pokút v závislosti od obratu podnikov, ktorých sa kartelová dohoda týka.

257. Tvrdenia, ktoré odvolateľka vyvodzuje zo svojho správania pri rešpektovaní dohody o rozdelení trhov, sa prekrývajú s výhradami, ktoré uvádzala na podporu desiateho odvolacieho dôvodu. Komisia navrhuje, aby boli posúdené v tomto rámci.

258. Komisia stručne skúma štyri výhrady uvádzané v rámci druhého odvolacieho dôvodu.

259. Podľa nej je prvá výhrada nedôvodná, pretože Súd prvého stupňa v bode 327 a nasl. napadnutého rozsudku pri výkone svojej neobmedzenej právomoci sám jasne vysvetlil, prečo poľahčujúce okolnosti citované odvolateľkou nemohli byť prijaté.

260. Nakoniec podľa toho, čo Komisia ešte uvádza vo svojej duplike, v odôvodnení svojho rozhodnutia nie je povinná vyjadriť sa k tvrdeniam, ktoré odvolateľka predložila v priebehu správneho konania o poľahčujúcich okolnostiach. [89]

261. Pokiaľ ide o druhú výhradu, podľa ktorej Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku nedostatočne zohľadnil to, že odvolateľka v skutočnosti nekonala na trhu v súlade s dohodami uzavretými so svojimi konkurentmi, čo je v rozpore s usmerneniami, Komisia pripomína, že tieto usmernenia nie sú pre Súd prvého stupňa záväzné.

262. Pokiaľ ide o tretiu výhradu, Komisia pripomína, že Súd prvého stupňa v bodoch 331 a 332 napadnutého rozsudku správne skonštatoval, že porušenie bolo bezpochyby

88 — Komisia tu odkazuje na body 284 až 287 napadnutého rozsudku.

89 — Na podporu tohto hľadiska Komisia odkazuje na rozsudok z 18. septembra 2003, Volkswagen/Komisia (C-338/00 P, Zb. s. I-9189, bod 127).

ukončené, alebo bolo práve ukončované, keď Komisia 1. a 2. decembra 1994 vykonávala posúdenie, a že tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého odvolateľka ukončila svoje porušenie po prvých krokoch Komisie, nie je dôvodom pre akékoľvek zníženie uloženej pokuty.

3. Posúdenie

264. Pre posúdenie deviateho a desiateho žalobného dôvodu je potrebných niekoľko úvodných pripomienok.

263. Podľa Komisie nie je štvrtá výhrada dôvodná, a to pre nasledujúce dôvody:

— spolupráca odvolateľky pri šetrení bola omnoho menšia ako spolupráca Vallourec, s ktorou sa porovnáva,

265. Pripomínam, že existuje zásadný rozdiel medzi na jednej strane povinnosťami Komisie pri stanovení sankcií a ich odôvodnenia v rozhodnutiach, ktorými konštatuje porušenia pravidiel hospodárskej súťaže v Zmluve a, na druhej strane povinnosťami Súdu prvého stupňa pri výkone neobmedzenej právomoci podľa článku 17 nariadenia č. 17 pri posúdení pokút a penále uložených Komisiou.

— odvolateľka zamieňa svoje správanie pri odpovedi na otázky položené Komisiou s jej neskoršou reakciou na oznámenie o výhradách. Komisia už odvolateľku odmenila za jej spoluprácu, ktorá spočíva v tom, že nepoprela oznámenie o výhradách, znížením výšky pokuty o 20 %. Bod 345 napadnutého rozsudku treba chápať v tomto zmysle.

266. Podľa ustálenej judikatúry pri stanovení výšky pokút je Komisia povinná uplatňovať metódu výpočtu, ktorú si sama uložila v usmerneniach. Ak totiž Komisia prijme usmernenia určené na to, aby sa pri súčasnom rešpektovaní Zmluvy upresnili kritériá, ktoré má v úmysle uplatňovať pri výkone svojej voľnej úvahy, vyplýva z tohto samoobmedzenie tejto právomoci v rozsahu, v akom je jej úlohou konať v súlade

s indikatívnymi pravidlami, ktoré si sama uložila.[90] Táto judikatúra je založená na všeobecnej právnej zásade ochrany legitímnej dôvery právnych subjektov.

267. Naproti tomu sa od Komisie nevyžaduje, aby v odôvodnení svojich rozhodnutí výslovne prebrala všetky otázky, ktoré boli predmetnými podnikmi vznesené v priebehu správneho konania.[91] Na účely splnenia povinnosti odôvodnenia zakotvenej v článku 253 ES musí odôvodnenie individuálneho rozhodnutia na jednej strane umožniť svojmu adresátovi, fyzickej alebo právnickej osobe, oboznámiť sa so skutkovým stavom a okolnosťami, ktoré sú dôvodom prijatia opatrenia, aby sa mohol v prípade potreby dovolávať svojich práv a overiť, či je alebo nie je rozhodnutie dôvodné, a na druhej strane súdu Spoločenstva umožniť vykonať preskúmanie zákonnosti.[92]

268. Pri výkone svojej neobmedzenej právomoci nie je Súd prvého stupňa viazaný usmerneniami, ktoré si Komisia uložila pri výkone svojej voľnej úvahy pri stanovení primeranej výšky pokuty alebo penále.[93] Táto skutočnosť musí byť zohľadnená pri posúdení rozsudkov Súdu prvého stupňa v oblasti stanovenia pokút v konaní o odvolaní.

269. Naopak, od Súdu prvého stupňa možno vyžadovať, aby sa výslovne vyjadril k tvrdeniam, ktoré sú pred neho predložené, proti pokute uloženej rozhodnutím.

270. Nakoniec je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor zaujíma v odvolacom konaní rezervovaný postoj pri rozhodnutí o posúdení Súdu prvého stupňa o jeho vyjadreniach o výške pokuty.[94] To nebráni tomu, aby Súdny dvor opravil predmetné rozsudky Súdu prvého stupňa, ktoré sú založené na zjavne nesprávnom posúdení skutkového stavu[95] alebo vytvárajú nesprávnu právnu koncepciu.[96]

271. Pokiaľ ide o posúdenie deviateho odvolacieho dôvodu, bez ďalšieho konštatujem, že prvá výhrada je zjavne nedôvodná. Súdu

90 — Pozri okrem iného rozsudok z 9. júla 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, T-224/00, Zb. s. II-2597, body 182 a 183 a citovanú judikatúru.

91 — Pozri okrem iného rozsudky zo 14. mája 1998, Mayr-Melnhof/Komisia, T-347/94, Zb. s. II-1751, bod 42, a z 20. apríla 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, nazývaný „PVC II", T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Zb. s. II-931, body 386 až 388, ako aj judikatúru citovanú v týchto odsekoch.

92 — Pozri okrem iného rozsudky zo 16. septembra 1998, IECC/Komisia, T-28/95, Zb. s. II-3597, bod 125, a zo 14. januára 2004, Fleuren Compost/Komisia, T-109/01, Zb. s. II-127, bod 119, ako aj judikatúru, ktorá je vyčerpávajúco vymenovaná v týchto bodoch.

93 — Rozsudok z 21. októbra 2003, General Motors Nederland a Opel Nederland/Komisia, T-368/00, Zb. s. II-4491, bod 188.

94 — Pozri okrem iného rozsudok Volkswagen/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 89, bod 151.

95 — Pozri napríklad rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 70, body 384 až 387.

96 — Pozri napríklad moje návrhy z 19. januára 2006 vo veci Komisia/SGL Carbon (rozsudok z 29. júna 2006, C-301/04 P, Zb. s. I-5915, body 63 až 70).

prvého stupňa totiž nemožno vytýkať, že uskutočnil nesprávne posúdenie uplatňovania usmernení Komisiou, pretože znenie bodu I hlavy A prvého pododseku výslovne naznačuje, že pri hodnotení závažnosti porušenia je potrebné prihliadať nielen na veľkosť predmetného geografického trhu, ale aj na vlastnú povahu porušenia a jeho konkrétny dopad na trh tam, kde ho možno zmerať. Znenie usmernení neumožňuje vyvodiť z nich akýkoľvek argument v prospech toho, aby sa kritériu veľkosti trhu pripisovala osobitná váha.

272. Pokiaľ ide o druhú časť druhej výhrady, zdieľam hľadisko Komisie, podľa ktorého je neprípustná. Odvolateľka tu prekladá tvrdenie, ktoré nepredložila na prvom stupni, vo vzťahu ku ktorému som už v týchto návrhoch skonštatoval, [97] že musí byť zamietnuté ako neprípustné.

273. Druhá časť druhej výhrady sa mi zdá trochu záhadná. Odvolateľka v nej svoje pochybnosti smeruje proti bodu 296 napadnutého rozsudku. Tento bod tvorí súčasť posúdenia, v ktorom sa Súd prvého stupňa zaoberal výčitkou odvolateľky určenou Komisii, že stanovila výšky pokút, pričom neprávom nerozlišovala podľa veľkosti podnikov a rozsahu ich účasti na porušení.

274. Svojím obsahom teda táto časť zahŕňa výhradu Súdu prvého stupňa pri jeho posúdení, ako Komisia uplatňovala usmernenia, spočívajúcu v tom, že si neoveril, či Komisia riadne prihliadala na „konkrétny dopad tvrdeného porušenia na trh" ako kritérium určenia závažnosti porušenia.

275. Súd prvého stupňa uskutočnil toto posúdenie v bodoch 258 a 272. Pre kritérium „konkrétneho dosahu tvrdeného porušenia na trh" sú zvlášť dôležité práve body 264 až 268.

276. Súd prvého stupňa v nich najskôr potvrdzuje, že Komisia vo svojom rozhodnutí [98] výslovne naznačila obmedzený dosah porušenia na trh, pretože oba osobitné výrobky, ktorých sa porušenie týka, predstavovali len 19 % spotreby rúr OCGT a bezšvíkových produktovodov v Spoločenstve, a že zvárané rúry môžu dnes vďaka technologickému pokroku pokryť časť dopytu pre bezšvíkové rúry (bod 264).

97 — Body 118 až 128 týchto návrhov.

98 — Bod 160 odôvodnenia rozhodnutia.

277. Súd prvého stupňa ďalej uvádza dôsledky, ktoré z toho Komisia vyvodila pri stanovení výšky pokuty na základe závažnosti porušenia [99] na 10 miliónov eur, zatiaľ čo podľa usmernení bola možná suma 20 miliónov alebo viac (bod 265).

278. V bodoch 267 a 268 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa vyjadruje, že z rozhodnutia [100] vyplýva, že bez protiprávnych dohôd by existoval svetový trh pre rúry OCTG a európsky trh pre produktovody. Ďalej, že správanie adresátov malo za cieľ, ako aj aspoň do určitej miery za následok vylúčenie všetkých uvedených adresátov z vnútroštátnych trhov ďalších adresátov, vrátane trhu štyroch najväčších členských štátov Európskych spoločenstiev. [101] Táto skutočnosť z neho podľa rozhodnutia robí „veľmi závažné porušenie".

279. Zo stručne uvedených častí napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva, že Súd prvého stupňa s presnosťou overil, či Komisia vo svojom rozhodnutí pri posúdení závažnosti porušenia preskúmala jeho konkrétny dopad na trh, a či mohla z toho vyvodiť, že išlo o „veľmi závažné porušenie".

280. Na základe toho mohol Súd prvého stupňa skonštatovať, že okolnosti citované Dalmine — podiel rúr OCTG štandard a produktovodov „prémium" na celkovom trhu rúr OCTG a produktovodov, jej slabé tržby rúr OCTG štandard a objavujúca sa konkurencia zváraných rúr — nemohli ovplyvniť záver Komisie o závažnosti porušenia.

281. Aj keby boli tvrdenia, ktoré odvolateľka vyvodzuje z rozsudkov Komisia/Anic Partecipazioni a CMA CGM a i./Komisia [102] správne, nemohli by byť úspešné, pretože Komisia skutočne preskúmala konkrétny dopad porušenia na trh, a Súd prvého stupňa z toho vyvodil správny záver, že Komisia mohla skonštatovať, že išlo o „veľmi závažné" porušenie.

282. Táto časť druhej výhrady je preto nedôvodná.

283. Tretia časť druhej výhrady, podľa ktorej Komisia vo svojom rozhodnutí a Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku urobili protikladné tvrdenia o posúdení tretieho kritéria

99 — Bod 162 odôvodnenia rozhodnutia.

100 — Body 35 a 36 odôvodnenia rozhodnutia.

101 — Body 53 až 57 odôvodnenia rozhodnutia.

102 — Už citované v poznámkach pod čiarou 86 a 58.

usmernení, teda „veľkosti predmetného geografického trhu“, je tiež nedôvodná.

284. Pokiaľ ide o toto kritérium, Komisia a Súd prvého stupňa mohli bez ďalšieho skonštatovať, že porušenie, ktoré postihuje trhy štyroch najväčších členských štátov, pokrýva „veľký geografický trh“.

285. Rozpor, ktorý podľa odvolateľky možno odhaliť medzi týmto zistením a zistením, že tovary postihnuté porušením predstavujú len 19 % celkového trhu rúr OCTG a produktovodov, je založené na porovnaní vecí, ktoré nie sú porovnateľné.

286. Určenie príslušného geografického trhu, na ktorom bolo porušenie spáchané, je totiž nezávislé na určení tovarových trhov, ktoré boli predmetom porušenia a na ktorých sa porušenie prejavilo.

287. Zo štyroch častí tretej výhrady preskúmam poslednú — úlohu a správanie odvolateľky pri vypracovaní a dodržiavaní dohôd ako faktor na účely stanovenia výšky pokuty — v rámci desiateho odvolacieho dôvodu, ktorým je podporované podobné tvrdenie.

288. Pokiaľ ide o prvú časť, odvolateľka vytýka Komisii a Súdu prvého stupňa, že *mali* diferencovať výšku uložených pokút podľa veľkosti podnikov, ktorých sa porušenie týkalo.

289. Prvá otázka, ktorá sa tu kladie, je, či z usmernení bodu 1 hlavy A šiesteho pododseku [103] vyplýva, že Komisia podlieha takejto povinnosti diferencovať, ktorej dodržiavanie mal preskúmať Súd prvého stupňa.

290. Odpoveď na túto otázku je záporná, pretože predmetná časť usmernení je jasne formulovaná fakultatívne: „... mohol by... v niektorých prípadoch...“.

291. Súd prvého stupňa dospieva k rovnakému zisteniu v bode 282 napadnutého rozsudku, keď potvrdzuje, že Komisia si

103 — Už citovaný v poznámke pod čiarou 79.

neuložila absolútnu povinnosť uskutočniť zváženie na základe jednotlivej veľkosti podnikov. Citovaním neprehľadnej judikatúry [104] Súd prvého stupňa ďalej pripomína, že Komisia disponuje širokou mierou voľnej úvahy pri stanovení výšky pokút.

292. Preto sa domnievam, že tvrdenie, podľa ktorého mala Komisia vo svojom rozhodnutí zvážiť výšky pokút a Súd prvého stupňa ich mal preskúmať, je nedôvodné.

293. V dvoch ďalších častiach, z ktorých sa táto výhrada skladá, odvolateľka napáda úvahy, ktorých sa pridŕžal Súd prvého stupňa v súvislosti s výškou pokuty, ktorá jej bola uložená. Takže v podstate vytýka Súdu prvého stupňa, že v rozpore so zásadou proporcionality neprihliadal na skutočnosť že jej veľkosť podľa obratu, počtu zamestnancov a účtovnej súvahy je omnoho menšia ako veľkosť iných účastníkov porušenia.

294. Na účely posúdenia týchto častí odkazujem na moje predchádzajúce pripomienky uvedené v bodoch 268 a 270 týchto návrhov.

295. Z nich v prvom rade vyplýva, že pri posúdení primeranej výšky pokuty nie je Súd prvého stupňa viazaný usmerneniami. Aj keby Komisii uložili povinnosť vykonať zváženie, nemalo by to vplyv na posúdenie Súdu prvého stupňa.

296. V druhom rade z týchto tvrdení vyplýva, že nie je potrebné, aby Súdny dvor nahradil svojím posúdením posúdenie Súdu prvého stupňa, iba ak by došlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu skutkového stavu alebo zjavne nesprávnemu právnemu posúdeniu.

297. Teda v predmetných bodoch napadnutého rozsudku mohol Súd prvého stupňa najprv skonštatovať, že Dalmine bola „veľkým" podnikom (bod 286) a ďalej, že pokuta, ktorá jej bola uložená, bola ďaleko pod hornou hranicou 10 % z obratu uvedenou v článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 (bod 287).

298. V nasledujúcich bodoch napadnutého rozsudku nemožno viac nájsť zjavný nedostatok odôvodnenia (288 až 296).

299. Nakoniec výhrada, podľa ktorej Súd prvého stupňa neprávom nepreskúmal tvrdenie odvolateľky, ktoré je prevzaté v bode 320 napadnutého rozsudku, nie je v tejto

104 — Pozri okrem iného uznesenie z 25. marca 1996, SPO a i./ Komisia, C-137/05 P, Zb. s. I-1611, bod 54, a rozsudok PVC II, už citovaný v poznámke pod čiarou 91, bod 465.

súvislosti namieste. Týmto tvrdením sa odvolateľka snažila podoprieť skutočnosť, že existovali dôvody pre zohľadnenie poľahčujúcich okolností, zatiaľ čo tu ide o rozhodnutie, či mal Súd prvého stupňa pri posúdení výšky pokút zvážiť veľkosť predmetných podnikov.

300. Ďalej treba dodatočne poznamenať, že odvolateľka nevysvetľuje, prečo mali byť sumy, ktoré cituje v bode 320, zohľadnené v rámci takéhoto zváženia.

301. Vzhľadom na to konštatujem, že tretia výhrada deviateho odvolacieho dôvodu je tiež v celom rozsahu nedôvodná.

302. Zjavný nedostatok dôvodnosti prvej výhrady desiateho odvolacieho dôvodu vyplýva z predbežnej pripomienky uvedenej v bode 267 týchto návrhov: Komisia nie je povinná v odôvodnení svojho rozhodnutia výslovne skúmať všetky tvrdenia predložené odvolateľkou.

303. Druhá výhrada je takisto zjavne nedôvodná. Súd prvého stupňa mohol podľa ustálenej judikatúry [105] v tomto ohľade skonštatovať, že úloha a správanie sa odvolateľky pri vypracovaní a dodržiavaní dohôd uvedených v rozhodnutí nezakladajú žiadnu poľahčujúcu okolnosť, ktorá by mohla podnietiť zníženie výšky pokuty.

304. Tretia výhrada je takisto zjavne nedôvodná. Nemôže totiž dôjsť k ukončeniu porušenia po tom, čo Komisia začala prvé kroky, ak sa predmetné strany ešte pred ich začatím rozhodli o jeho ukončení. Súd prvého stupňa totiž bez akýchkoľvek pochybností skonštatoval, že predmetné podniky rozhodli o ukončení svojej spolupráce prv, než Komisia 1. a 2. decembra 1994 urobila svoje prvé kroky. Preto medzi jedným a druhým nie je príčinná súvislosť.

305. V rozsahu, v akom je štvrtá výhrada namierená proti porovnaniu, ktoré uskutočnil Súd prvého stupňa medzi úrovňou spolupráce odvolateľky pri šetrení Komisie predtým, než táto zašle oznámenie o výhradách, a úrovňou spolupráce Vallourec, sa skôr domnievam, že je neprípustná, pretože sa týka zistenia a posúdenia skutkového stavu.

105 — Súd prvého stupňa niekoľkokrát potvrdil, že prísne kritériá sa v tomto smere uplatňujú okrem iného v rozsudkoch zo 14. mája 1998, SCA Holding/Komisia (T-327/94, Zb. s. II-1373, bod 142), a Cement (už citovaný v poznámke pod čiarou 9, bod 1389).

306. Štvrtá výhrada je nedôvodná v rozsahu, v akom odvolateľka argumentuje bodom 345 napadnutého rozsudku, ktorý konštatuje, že nespochybnenie skutkového stavu opísaného v oznámení o výhradách mohlo významným spôsobom uľahčiť prácu Komisie. Táto skutočnosť už bola zohľadnená formou zníženia výšky pokuty o 20 %.

VI — Trovy

307. Keďže som dospel k záveru, že toto odvolanie je v celom rozsahu nedôvodné, navrhujem zaviazať odvolateľku na náhradu trov konania.

VII — Návrh

308. Vzhľadom na predchádzajúce navrhujem, aby Súdny dvor:

— vyhlásil, že toto odvolanie je v celom rozsahu nedôvodné,

— zaviazal Dalmine SpA na náhradu trov konania.